

UNIVERZITA KARLOVA V PRAZE

FAKULTA SOCIÁLNÍCH VĚD

Institut mezinárodních studií, Katedra amerických studií

Diplomová práce

2012

Maxim Kucer

UNIVERZITA KARLOVA V PRAZE

FAKULTA SOCIÁLNÍCH VĚD

Institut mezinárodních studií, Katedra amerických studií

Maxim Kucer

**Hnutí Tea Party a jeho vliv na domácí
politickou scénu USA**

Diplomová práce

Praha 2012

Autor práce: **Maxim Kucer**

Vedoucí práce: **PhDr. Jan Bečka, Ph.D.**

Rok obhajoby: **2012**

Bibliografický záznam

KUCER, Maxim. *Hnutí Tea Party a jeho vliv na domácí politickou scénu v USA*. Praha, 2012. 65 s. Diplomová práce (Mgr.) Univerzita Karlova, Fakulta sociálních věd, Institut mezinárodních studií. Katedra amerických studií. Vedoucí diplomové práce PhDr. Jan Bečka, Ph.D.

Abstrakt

Hnutí Tea Party se na americké politické scéně objevilo koncem roku 2007 během prezidentské volební kampaně republikánského kongresmana Rona Paula. Z Tea Party se zanedlouho stala významná politická síla, která ve volbách do Kongresu Spojených států v roce 2010 dokázala prosadit své kandidáty a vytvořila tlak na etablované politické strany, aby více dbaly na vůli „obyčejných Američanů“. Tato práce, jež je koncipována především jako analýza politického dění, zkoumá, jak toto *grassroots* hnutí vzniklo a jak se jeho činnost podepsala na vývoji domácí politické scény ve Spojených státech. Zasazením do širšího historického a socio-kulturního kontextu se práce zároveň pokouší nabídnout představu o jeho možné budoucnosti. Diplomová práce je rozdělena do tří hlavních kapitol. První část obsahuje pohled na historické kořeny současné Tea Party a zrod populismu v USA. Druhá kapitola se zabývá vznikem hnutí a významnými organizacemi, které se s ním začaly spojovat a měly vliv na jeho působení. Třetí část je zaměřena na nejvýznamnější protesty Tea Party a formou *case study* hodnotí její vliv ve volbách do Kongresu v roce 2010.

Abstract

The end of the year 2007, during the presidential campaign of Republican congressman Ron Paul, was the first time when the modern Tea Party movement appeared on American political scene. In a short period of time the Tea Party became a significant political force that endorsed many successful candidates in 2010 midterm

elections and put pressure on established political parties to follow the will of the people. This thesis, written primarily as a political affairs analysis, examines origins of this grassroots movement and its impact on American politics. Put in a broader historical and socio-economic context, this work tries to create a notion of movement's probable future. The thesis is divided into three major parts. First chapter provides an insight into the historical origins of the modern Tea Party movement and also the birth of populism in the United States. The following part looks into the formation of Tea Party and describes the most important organizations connected with the movement and how they influenced its activities. The third part is focused on the most relevant Tea Party protests and in form of a case study assesses its influence on 2010 midterm elections.

Klíčová slova

Tea Party, Spojené státy americké, populismus, *grassroots* hnutí, volby 2010, domácí politika USA, konzervatismus

Keywords

Tea Party, United States of America, populism, grassroots movement, 2010 midterms, US politics, conservatism

Rozsah práce: 131 100 znaků.

Prohlášení

1. Prohlašuji, že jsem předkládanou práci zpracoval/a samostatně a použil/a jen uvedené prameny a literaturu.
2. Prohlašuji, že práce nebyla využita k získání jiného titulu.
3. Souhlasím s tím, aby práce byla zpřístupněna pro studijní a výzkumné účely.

V Praze dne 17. 5. 2012

Maxim Kucer

Poděkování

Na tomto místě bych rád poděkoval za pomoc a ochotu doktoru Janu Bečkovi, svým rodičům a Kamile Rojkové.

Institut mezinárodních studií
Teze diplomové práce

Obsah

ÚVOD.....	2
1. CESTA K BOSTONSKÉMU ČAJOVÉMU DÝCHÁNKU, ZROD POPULISMU A VYBRANÁ POPULISTICKÁ Hnutí.....	6
1. 1 CESTA K BOSTONSKÉMU ČAJOVÉMU DÝCHÁNKU	6
1. 2 ZROD POPULISMU A VÝZNAMNÁ POPULISTICKÁ Hnutí MINULOSTI.....	10
2. VZNIK TEA PARTY, POSTOJE Hnutí A VÝZNAMNÉ ORGANIZACE S NÍM SPOJENÉ. 15	
2. 1 VZNIK NOVODOBÉ TEA PARTY.....	15
2. 1. 1 <i>FreedomWorks</i>	23
2. 1. 2 <i>Americans for Prosperity</i>	26
2. 1. 3 <i>Tea Party Patriots</i>	27
2. 1. 4 <i>Tea Party Express</i>	27
3. NEJVÝZNAMNĚJŠÍ PROTESTY A VOLBY 2010	29
3. 1 NEJVÝZNAMNĚJŠÍ PROTESTY TEA PARTY	29
3. 2 VOLBY DO KONGRESU 2010.....	34
ZÁVĚR.....	47
SUMMARY	50
POUŽITÁ LITERATURA.....	51
SEZNAM PŘÍLOH.....	51
PŘÍLOHY	63

Úvod

Během posledních pěti let se v popředí událostí a jevů na domácí politické scéně Spojených států amerických drželo konzervativní populistické hnutí známé jako Tea Party¹. Vznik tohoto populistického hnutí, které si záhy získalo miliony přívrženců po celé zemi, zapříčinila do značné míry frustrace Američanů způsobená ze zhoršené ekonomické situace. K tomu zhoršení došlo již po prasknutí realitní bubliny² v roce 2007, po němž následovala série kroků podniknutých pro revitalizaci amerického hospodářství, jež v zásadě mnoho Američanů, kteří později začali s Tea Party sympatizovat, vidělo především jako zvýšení veřejného zadlužení, deficitu a snížení životní úrovně. Hnutí, které si původně získalo širokou členskou základnu díky problémům souvisejícím s ekonomickou situací země, brzy začalo projevovat svůj nesouhlas také s politickou kulturou ve Spojených státech. Tradiční politické strany podle Tea Party přestaly nabízet uspokojivá řešení, která měla přinášet prospěch občanům, a místo toho se politické elity soustředily pouze na své zájmy a ještě více srážely zemi do dluhové propasti. S ideály nového hnutí, které si bralo příklad v Tea Party 18. století, jež byla jedním z klíčových faktorů stojících za americkou revolucí, se začalo mnoho lidí rychle ztotožňovat. Podobný postup, tedy revoluci, avšak nikoli ozbrojenou, ale politickou, vidí také četní příznivci dnešní Tea Party jako jedinou možnost, jak přivést Spojené státy zpět na cestu nejen ekonomického růstu, ale také je navrátit k směřování, které určili Otcové zakladatelé a které je založeno na dodržování ústavy a jakéhosi morálního kodexu odrážejícího „tradičních hodnoty“.

Tuto problematiku jsem si jako téma své diplomové práce zvolil pro její aktuálnost a význam pro domácí a nepřímo také zahraniční politiku Spojených států, protože programová východiska, která by zvolení politici Tea Party podporovali, by měla rovněž mezinárodní dopad (například jejich postoj k imigraci ze zemí Latinské Ameriky). Diplomová práce se soustředí na období od konce roku 2007 do konce roku 2010, v jehož rámci chci prozkoumat a analyzovat především to, jak hnutí Tea Party vzniklo, jak se angažuje na vnitropolitické scéně Spojených států a, za pomoci jeho

---

¹ V češtině by pojem měl být přesně přeložen jako „Hnutí čajových dýchánek“. V práci jsem se nicméně rozhodl používat název v originálním znění jednak proto, že Tea je rovněž akronymem (*Taxed Enough Already* – volně přeloženo – Už jsme zdanění dostatečně) a v překladu by se tedy vytrácela část významu, který název hnutí má symbolizovat, a také proto, že v České republice média i mnozí odborníci rovněž používají anglického názvu.

² Jedná se o situaci, kdy stoupá poptávka po nemovitostech, kterých je však omezené množství. Za této situace na trh vstoupí spekulanti, kteří ve vidině rychlého zisku nemovitosti skupují a tím uměle navyšují

zasazení do historického kontextu, také nabídnout prognózu jeho možné budoucnosti a jeho dalšího vývoje..

Je nutno mít na paměti, že Tea Party jakožto hnutí reprezentuje širokou škálu názorů a jako taková postrádá centralizované struktury, které by jej zřetelně a v celé jeho šíři zastřešovaly a určovaly jeho další směřování. Pro účely této práce jsem se ale rozhodl zvolit přístup, který považuje Tea Party za více méně jednotný celek, protože zastávám názor, že existují určitá klíčová témata, která jsou společná, pokud ne pro celé hnutí, tak při nejmenším pro jeho převažující část.

Vzhledem k tomu, že hnutí Tea Party se začalo zvolna formovat teprve na konci roku 2007 v souvislosti s prezidentskou kampaní Rona Paula, a první masové protesty, které přitáhly pozornost médií, proběhly až v lednu 2009, je literatura, která by nabídla objektivnější a komplexnější pohled na hnutí jako celek nebo alespoň na jeho specifické části, značně omezená. Drtivá většina zdrojů, které jsem pro tuto práci použil, tak pochází z internetových verzí předních amerických a zahraničních deníků jako *The New York Times*, *The Washington Post* nebo *The Guardian*, které dle mého mínění nabízejí (obzvláště v případě *The New York Times*) ucelené zpravodajství a relevantní údaje. Pro různé doplňující informace, zejména v případě podkapitoly o nejvýznamnějších organizacích spojených s Tea Party, jsem využil domovské stránky daných uskupení³. V této části práce jsem také často využíval portálu *SourceWatch*⁴, který je projektem zaštiťovaným Center for Media and Democracy a shromažďuje údaje odhalující pozadí firem napojených na velké konglomeráty a o firmách zabývajících se *public relations*.

Moje diplomová práce, která je koncipovaná jako analýza politické dění a částečně i analýza diskursivní, která zasahuje zkoumaný fenomén do širšího historického a socio-kulturního kontextu. Zpracování tématu je založeno na rozboru dostupných primárních a sekundárních zdrojů, spojené v jednom konkrétním případě s přímým sběrem dat. Práce je rozdělena do tří hlavních kapitol. První kapitola nazvaná „Cesta k bostonskému čajovému dýchánku a zrod populismu v USA“, je do práce zařazena pro pochopení historického kontextu a bude se zabývat vznikem původní Tea Party, kterou si dnešní stejnojmenné hnutí bere za vzor a úzce s ní spojuje svůj *raison d'être* a své postoje. Druhá část této kapitoly je zaměřena na vznik první populistické

---

jejich ceny, až se dostanou na úroveň, kdy již nejsou nadále udržitelné a rapidně klesnou. V ten okamžik „bublina“ praskne.

³ Například Tea Party Express, dostupné na <http://www.teapartyexpress.org>; Tea Party Patriots, dostupné na <http://www.teaparty patriots.org>; FreedomWorks, dostupné na <http://www.freedomworks.org>.

⁴ Dostupné na <http://www.sourcewatch.org>.

strany v USA, která vznikla na začátku 90. let a byla známá jako People's Party. Tato kapitola je zařazena do práce k doložení tvrzení, že koncept hnutí Tea Party není v amerických dějinách ničím ojedinělým. V kapitole pro porovnání také zmiňují jiné populistické hnutí, tentokrát z nedávné minulosti, United We Stand America, jehož vznik v roce 1993 inicioval neúspěšný prezidentský kandidát Ross Perot. Tyto dva příklady nabízí možné paralely s ohledem na pomyslnou křivku rapidního vzrůstu a následného rychlého poklesu jejich popularity a vlivu, který v konkurenci dvou etablovaných stran, Demokratické a Republikánské strany, rychle oslabil. Pro tuto kapitolu jsem využil několika důležitých zdrojů. Mezi ně se řadí kniha Svatavy Rakové, přední české odbornice na americké dějiny, *Podivná revoluce: Dlouhá cesta Američanů k nezávislosti (1763-1783)*⁵, která nabízí přehledně zpracovanou historickou analýzu zrodu americké revoluce, v jejímž rámci je objasněn i vznik Tea Party. Další monografií je *The American Revolution: A Concise History*⁶ od profesora Roberta J. Allisona, odborníka na ranou historii Spojených států, která poskytuje v určitých oblastech o něco detailnější přehled než Raková. Třetí nejdůležitější publikací pro tuto kapitolu je obsáhlý přehled o vzniku populismu ve Spojených státech 2. poloviny 19. století od Lawrence Goodwyna *The Populist Moment: A Short History of the Agrarian Revolt in America*⁷, který nabízí velmi podrobné údaje o daném tématu.

Následující část práce se soustřeďuje na problematiku vzniku hnutí Tea Party, jejich postojů a přehled nejdůležitějších organizací, které jsou s ním spojeny a stály v pozadí prvních protestů. Přesné datum vzniku současné Tea Party není nikde oficiálně stanoveno, ale na základě dostupných údajů jsem se pokusil stručně popsat, přibližně kdy a jak k němu došlo, přičemž se zaměřuji především na konec roku 2007 a počátek roku 2009. V druhé polovině kapitoly se věnuji nejvýznamnějším organizacím, které se s Tea Party ztotožnily a velkou měrou se podílely na určování jejího směřování. Jedná se hlavně o uskupení jako FreedomWorks, kterému věnuji největší prostor, protože ho shledávám nejvlivnějším a spojené s kontroverzními otázkami o *grassroots* charakteru hnutí. Dále se věnuji Americans for Prosperity, Tea Party Patriots a Tea Party Express. V rámci možností jsem se snažil prozkoumat výchozí principy a pozadí všech

---

⁵ Raková, Svatava. *Podivná revoluce. Dlouhá cesta Američanů k nezávislosti (1763–1783)*. Praha: Triton, 2005.

⁶ Allison, Robert J. *The American Revolution. A Concise History*. New York: Oxford University Press, 2011.

⁷ Goodwyn, Lawrence. *The Populist Moment: A Short History of the Agrarian Revolt in America*. Oxford University Press, 1978. Dostupné na

zmíněných organizací, protože častokrát se objevuje kritika, obzvláště ze strany liberálních médií, kvůli jejich údajnému spojení nejen s elitami republikánů, ale také předních amerických korporací. V poslední části kapitoly se stručně zabývám některými extrémními výroky, které jsou s Tea Party spojovány, a které zapříčinily, že především liberálně orientovaná média označila hnutí jako extremistické. Tyto výroky konfrontuji s profilem „průměrného přívržence“ hnutí. V dané podkapitole také využívám údaje získané pomocí distribuce dotazníku, který jsem se snažil rozšířit mezi co nejvíce stoupců Tea Party. Její nízká odezva však znemožnila vyvozovat z této ankety obecnější závěry, proto odpovědi využívám hlavně pro ilustraci názorů „řadových členů“.

Třetí a závěrečný úsek práce je věnován prvním protestům Tea Party a volbám do Kongresu v roce 2010. Pozornost jsem soustředil na nejdůležitější protesty jakým byla například demonstrace na tzv. Tax Day v dubnu 2009, protesty na Den nezávislosti 4. července 2009 nebo 12. září 2010. Během těchto protestů, z velké části zaměřených proti opatřením Obamovy administrativy jako reforma zdravotnictví nebo přijmutí tzv. stimulačních balíčků na pomoc hospodářství, zaznívaly extremistické výroky, které do určité míry Tea Party jako takovou diskreditovaly. Druhá polovina kapitoly je pojata jako menší případová studie zhodnocující vliv Tea Party v časovém úseku, který jsem pro svoji diplomovou práci vymezil. Jedná se o analýzu úspěchu Tea Party a jí vybraných kandidátů ve volbách do Kongresu 2010. Vzhledem k omezenému rozsahu práce jsem jako konkrétní příklady pro tuto *case study* vybral volby v Nevadě, Kentucky, Delaware a na Floridě, přičemž ve dvou případech Tea Party slavila vítězství a ve dvou přes očekávání jasného vítězství svoji šanci promarnila.

Na závěr jsem zkoumané téma shrnul a zhodnotil fungování Tea Party v rámci vnitropolitické scény ve Spojených státech.

1. Cesta k Bostonskému čajovému dýchánku, zrod populismu a vybraná populistická hnutí

1. 1 Cesta k bostonskému čajovému dýchánku

Slavný Bostonský čajový dýchánek v prosinci 1773, na nějž se dnešní Tea Party odkazuje, byl vyvrcholením deset let trvající krize vzájemných vztahů mezi Britskou Amerikou a vládou v Londýně. Roku 1763 totiž pařížský mír ukončil finančně vyčerpávající konflikt mezi Francií a Británií, známý jako Sedmiletá válka. Obzvláště pro Paříž konec války znamenal zbavení se nákladného břemena v podobě udržování kolonií v Severní Americe a pro Británii naopak znamenal získání celé Kanady, východní a západní španělské Floridy a také posunutí hranic Louisiany do středu toku řeky Mississippi. S tím, jak vymizela francouzská hrozba, zároveň však přestal existovat nejzávažnější důvod, proč kolonisté museli udržovat pouto s metropolí, která jim dosud zajišťovala bezpečnost.⁸

Mezi osadníky v koloniích mezitím rostl zájem o osidlování nově připojených západních území za Appalačským pohořím, která však byla stále ohrožována indiánskými kmeny. Kvůli tomuto ohrožení vláda britského premiéra George Grenvilla rozhodla, že tyto oblasti zůstanou prozatím vyhrazeny indiánům. V roce 1763 Grenville vyčlenil deset tisíc vojáků⁹ na ochranu hranice, avšak náklady na jejich rozmístění v Americe měli nést kolonisté sami. V dubnu 1764 Parlament přišel s dalším opatřením, které u osadníků vzbudilo nevoli. Bylo jím clo na melasu¹⁰, který sice snížil clo na dovoz této komodity o polovinu, ale byla několikanásobně zvýšena dovozní daň z cizího cukru (například z Francouzské Západní Indie) a také na oblíbená vína z jižní Evropy. Navíc se zefektivnil systém vybírání poplatků. Obchodníci museli nově ručit za svoji spolehlivost a ti, kteří by záruku porušili, měli být souzeni zvláštními soudy admirality. Spolu se clem na melasu Parlament koloniím v Britské Americe zakázal tisknout své vlastní peníze, aby dosáhl určité standardizace a zároveň přitáhl otěže rychle se rozvíjejícímu obchodu v koloniích. V reakci na tyto kroky kolonisté, v nichž vzbudily vlnu nevole, oponovali, že nemohou být zdaněni bez svého vlastního souhlasu.

---

⁸ Svatava Raková a Josef Opatrný. *USA* (Praha: Libri, 2003), 78.

⁹ Raková. *Podivná revoluce*, 48.

James Otis mladší, jedna z nejdůležitějších postav nadcházejícího revoluce, napsal: „*The colonists, being men, have a right to be considered as equally entitled to all the rights of nature with the Europeans, and they are not to be restrained in the exercise of any of these rights but for the evident good of the whole community. By being or becoming members of society they have not renounced their natural liberty in any greater degree than other good citizens, and if 'tis taken from them without their consent they are so far enslaved.*“¹¹

Roku 1765 Grenville navrhl kolkový zákon¹², který ve všech koloniích zdaňoval tištěné dokumenty, na něž se po zaplacení poplatku měl nalepit kolek. Kolonisté proti tomu protestovali, ale Grenvillův nástupce, Charles Townshend, se opatření zastal a označil jej za právoplatný požadavek impéria. Měla to být oprávněná kompenzace za ochranu kolonií, která byla velkou zátěží pro imperiální rozpočet. Argumentace londýnské vlády ale nezabránila to tomu, aby se oponenti zákona začali sdružovat do spolků známých jako Synové svobody. Tyto tajné organizace, které se většinou skládaly z příslušníků místní obchodnické a pozemkové smetánky, se mimo jiné zasloužily o rozvoj koloniálního tisku (byly založeny například noviny *Boston Gazette*, *Providence Gazette* nebo *Pennsylvania Journal*) a za cíl si stanovily „vést `spontánní` davové akce a řídit jejich průběh.“¹³

V říjnu 1765 se na popud Jamese Otise sjeli do New Yorku delegáti ze všech kolonií kromě zástupců z Virginie, New Hampshire, Severní Karolíny a Georgie, kteří na kongresu sepsali protestní nótu králi Jiřímu III. Opatrně v ní upozorňovali na porušování svých historických práv, ke kterému údajně přijetím kolkového zákona došlo. V odporu vůči kolkovému zákonu kolonisté demonstrovali silnou jednotu, k čemuž jeden z celníků, John Robinson, pouze poznamenal, že úředníci mající kolkování na starost, pocítili „hněv celé země.“¹⁴ Podle Benjamina Franklina Američané již nadále nevnímali Parlament jako „velkou obrannou zeď svých svobod a výsad,“¹⁵ protože kolonisté se obávali, že kolková daň je pouze první z řady dalších daní, které

¹⁰ Melasa byla mezi kolonisty velmi oblíbeným sladidlem. Název v orig. *Sugar Act*. Dostupné na http://avalon.law.yale.edu/18th_century/sugar_act_1764.asp (staženo dne 1. 5. 2012).

¹¹ Volně přeloženo: „Kolonistům jakožto mužům náleží stejná přirozená práva jako Evropanům, která jim nesmí být upírána až na případy, které jsou evidentní pro dobro celé komunity. Tím, že jsou nebo se stávají členy společnosti, nezřekli se svých přirozených svobod v o nic větší míře než jiní dobří občané, a pokud jsou jim odebírány bez jejich souhlasu, jsou tak ztročeni.“ Zdroj: Allison. *The American Revolution*, 6.

¹² V orig. *Stamp Act*.

¹³ Raková. *Podivná revoluce*, 55.

¹⁴ Allison. *The American Revolution*, 8.

¹⁵ Ibid.

budou muset platit. Grenville sice tyto obavy vyvracel, ale ani to nezabránilo tomu, aby se v myslích Američanů pevně usadilo podezření ze záměru Londýna uvrhnout je postupně do otroctví. Američané jako jeden z projevu nesouhlasu začali místo oblečení zhotoveného ve Velké Británii nosit své staré oblečení nebo se vzdali konzumace jehněčího, aby ovce mohli chovat čistě kvůli vlně.¹⁶ Protesty měly ale také konfrontačnější podobu. Ke konci roku 1765 téměř každou noc newyorskými ulicemi pochodovaly několikasetčlenné průvody, které skandovaly heslo „svoboda“¹⁷ a Synové svobody tiskli oznámení se slovy „Svoboda, majetek a žádné kolky“¹⁸. Parlament následně v roce 1766 kolkový zákon zrušil, což pro Američany znamenalo posílení jejich sebevědomí.

Již v roce 1767 ale Charles Townshend, Grenvillův nástupce, zavedl sérii nových daní, mimo jiné daň z čaje. Kolonisté opět protestovali a Britové ze strachu, aby nevypuklo násilí, poslali do Bostonu dva regimenty¹⁹ vojáků. Účinek byl však opačný, než zamýšleli. Lidé zaútočili na britská kasárna a po tom, co se boje přenesly do ulic, vojáci vypálili salvu do davu civilistů. Incident, během něhož zahynulo pět²⁰ lidí, kolonisté vzápětí pojmenovali jako „Hrůzný masakr“ a Parlament, ve snaze zmírnit napětí, většinu nových daní (vyjma daně z čaje) zrušil.

Townshend se nicméně pokusil zmírnit clo snížením jeho výše, protože čaj patřil mezi jedno z nejoblíbenějších spotřebních zboží. Kolonisté však byli i nadále proti placení daní, cel a také proti způsobu, jakým Parlament v Londýně, v němž neměli zastoupení, daně vyměřoval. V této době se u bouřících se Američanů objevila myšlenka, kterou lze pozorovat také u současné Tea Party. Robert Kagan ji formuloval jako „...tvrzení Bena Franklina a dalších kolonistů... [které] utvářelo představy Američanů o sobě samých jako o pasivních neviňátkách, která byla zatahována do cizích válek.“²¹ U kolonistů se rodil pocit soudržnosti a sounáležitosti, jehož projevem byl pamflet sepsaný pro massachusettské shromáždění sepsaný jedním z budoucích Otců zakladatelů, Samuelem Adamsem, který v něm vyzýval k odporu proti novým daním. Stephen Hopkins, guvernér Rhode Islandu, k tomu napsal: „...ti, kteří jsou

¹⁶ Allison. *The American Revolution*, 10.

¹⁷ Eric Foner. *Give Me Liberty! An American History (Second Edition) (Volume 1)* (New York: W. W. Norton & Company, 2008), 183.

¹⁸ Ibid.

¹⁹ Allison. *The American Revolution*, 11.

²⁰ Ibid.

²¹ Robert Kagan. *Nebezpečný národ. Zahraniční politika USA 1700-1900. Svazek I.* (Praha: NLN, 2008), 37.

ovládání vůli jiného nebo jiných a jejichž majetek jim může být zdaněním nebo bez jejich vědomí a proti jejich vůli vzat, se nacházejí v bídných podmínkách otroctví.²²

Situace se dále vyhroutil v roce 1772, kdy všechny kolonie, kromě Jižní Karolíny, zasáhla finanční a úvěrová krize, která se sem rozšířila z Velké Británie. Na začátku roku 1773 Parlament v Londýně udělil Východoindické společnosti právo na dovoz čaje, který by podléhal pouze dovozní dani v Americe, čímž by se společnost zbavila svých velkých zásob a kolonisté by měli levnější čaj. Získané peníze měly pomoci pokrýt výdaje na udržování koloniální vlády. Ovšem v té době protibritská propaganda již nabrala dostatečnou intenzitu, aby poslední z Townshendových daní v podobě drobného třípencového poplatku za libru čaje vytvořila symbol „metropolitní zlovůle“²³, sloužící zájmům bohatých britských oligarchů a jich kontrolovaným ministrům. O šíření těchto a dalších osvočení britského impéria se na začátku 70. let 18. století staraly především tzv. korespondenční výbory. O jejich vznik se v listopadu 1772 zasadil Samuel Adams, když přesvědčil bostonskou městskou radu, aby založila korespondenční výbor, který by vydával prohlášení o právech a stížnostech kolonistů.²⁴ Adams zároveň vyzval ostatní města, aby učinila to samé. Virginský sněm na jaře 1773 navrhl, aby takovéto výbory vznikaly ve všech koloniích a pomáhaly udržovat veřejné pobouření proti britské vládě.

V listopadu 1773 přišla jedna z posledních důležitých etap před vypuknutím války za nezávislost. Do bostonského přístavu v té době připlula obchodní loď *Darhmouth* naložená 45²⁵ tunami čaje. Na shromážděních svolaných Samuelem Adamsem se došlo k závěru, že tento čaj má být se poslán zpět. Guvernér vydal rozkaz, že loď nesmí opustit přístav bez řádného zaplacení cla, ale agenti váhali, zda souhlasit, protože pochybovali, že se čaj po vyložení rozprodá. Před koncem dvacetidenní lhůty, po které měl náklad podlehnout konfiskaci, Adams zosnoval sabotážní akci, při níž se spolu s několika dalšími vlastenci převlékl za indiány z kmene Mohawků a vyházel celý náklad *Darhmouthu* do moře. Jak poznamenává Niall Ferguson, je potřeba si uvědomit, že tento čin nebyl zorganizován „rozhněvanými konzumenty oblíbeného nápoje, nýbrž bohatými pašeráky z Bostonu, kterým hrozila finanční ztráta.“²⁶ I když se násilné akce

²² Jill Lepore. *The Whites of Their Eyes. The Tea Party's Revolution and the Battle over American History* (New Jersey, Princeton University Press, 2010), 36.

²³ Raková. *Podivná revoluce*, 101.

²⁴ Samuel Adams. *Rights of Colonists*. Dostupné na http://www.constitution.org/bcp/right_col.htm (staženo 2. 5. 2012).

²⁵ Raková. *Podivná revoluce*, 103.

²⁶ Niall Ferguson. *Britské impérium. Cesta k modernímu světu* (Praha: Prostor, 2007), 118.

zatím mimo Boston dále nerozšířily, dobře organizovaní vzbouřenci byli podporováni většinou obyvatel Britské Ameriky. Vlastenečtí kolonisté se tak ocitli v situaci, kdy mohli v podstatě okamžitě zbavit Brity kontroly nad jimi dosud ovládaným územím. Nicméně Britové tentokrát už s nimi ztratili trpělivost. Jiří III. napsal lordu Northovi, který zaujal místo po Townshendovi, „Kolonisté se musí buď podřídit, nebo zvítězit,“²⁷ načež lord North v březnu 1774 Parlamentem a vznesl požadavek na zajištění závislosti amerických kolonií na Velké Británii.

1. 2 Zrod populismu a významná populistická hnutí minulosti

Kromě toho, že se novodobá Tea Party považuje za dědice vzbouřenců, kteří prosluli sabotáží vyložení čaje v bostonském přístavu, navazuje na více než stoletou tradici populistických hnutí v amerických dějinách. Populismus pro „obyčejné Američany“ představoval politickou zbraň proti sociální a ekonomické nerovnosti, aniž by útočil na politický systém samotný. Výroky, které lze slyšet od předních osobností dnešního hnutí o nutnosti zlepšení životních podmínek lidu, tak nejsou v historii Spojených států ničím novým. Od začátku 19. století, kdy masy obyvatel postupně získávaly svá práva a získávaly větší vliv na politický život země v duchu *vox populi, vox dei*²⁸, začalo u mnoha lidí sílit přesvědčení, že vláda bohatých byla hříšná a odporovala zásadám republikánského zřízení. Objevoval se princip „amerikanismu“ ve smyslu pochopení a uposlechnutí vůle lidu, který se pro budoucí populistická hnutí stal charakteristickým znakem.²⁹

Co se týče vývoje amerických populistických hnutí, poukázal Ronald Formisano na velice zajímavou skutečnost. Zprvu byli populisté angažováni především v reformních a progresivních farmářských hnutích, která svou sebedůvěru čerpala z víry v pokrok a v transformativní sílu vědy a technologií. Naproti tomu novější populistická hnutí vidí jistoty dalšího správného společenského vývoje v tradicích a konzervatismu, což je zajímavý zvrát.

²⁷ George Brown Tindall a David E. Shi. *Dějiny Spojených států amerických*. (Praha: NLN, 1996), 86.

²⁸ Hlas lidu, hlas Boží.

²⁹ Michael Kazin. *The Populist Persuasion. An American History* (Cornell University Press, 1998), 11–12. Dostupné na http://www.google.cz/books?hl=cs&lr=&id=GJSbW1IT4WgC&oi=fnd&pg=PR9&dq=american+populism+articles&ots=Nxg9parlt4&sig=u8zBkieRzsvEVr-DOcZqvoV5hoo&redir_esc=y#v=onepage&q&f=false (staženo dne 7. 4. 2012).

Přínejmenším od začátku 19. století se populismus stal součástí americké politické tradice, respektive od doby, kdy roku 1801 Thomas Jefferson pronesl svoji inaugurační řeč. V ní mimo jiné uvedl, že k tomu, aby lid prosperoval a byl šťastný, je nutná „moudrá a hospodárná vláda, která zabrání lidem, aby se mezi sebou navzájem vraždili, ale jinak je ponechá svobodnými, aby mohli usměrňovat svoje úsilí dosáhnout štěstí, a nebude brát chléb od úst pracujícím, který si jej vysloužil“^{30 31}.

O populistech 19. století se hovořilo jako o „čtecí a psací straně“³², protože byli častými návštěvníky různých výukových seminářů. Významným rysem dokazujícím reformní naladění populistů byla také účast žen a dělnictva, kteří se k nim přidali ve společném protestu proti chudobě a moci korporátních elit korumpujících vládu a prosazujících své vlastní zájmy.³³

V 19. století byla ve Spojených státech bylo asi největším a nejdůležitějším populistickým uskupením Farmers` Alliance, která vznikla v 70. letech v Texasu. Hnutí reflektovalo první změny ve smýšlení lidí o politice v době po občanské válce, nicméně jeho organizátoři museli čelit značným překážkám. Mnozí farmáři byli například silně spjati s Republikánskou stranou a nebylo pro ně snadné ji ze dne na den opustit. Republikáni byli totiž širokou veřejností vnímáni jako „strana, která zachránila Unii“³⁴, pro mnohé také ztělesňovala představu opravdového patriotismu, který strana pravidelně upevňovala na Den nezávislosti pořádáním okázalých vojenských přehlídek. Přimět lidi, aby se vůči republikánům vymezili, tak znamenalo překonat nejen emocionální bariéru, protože mnoho farmářů v řadách vojsk Unie (a tudíž de facto na straně republikánů) bojovalo, ale také intelektuální, protože bylo potřeba přijít s funkční alternativní politickou agendou. Podobné problémy museli populisté překonat na Jihu, kde pro změnu stále panoval pocit příslušnosti ke „straně otců“, resp. demokratů.³⁵

Na Jihu se však miliony farmářů, pronajímající půdu u velkých vlastníků, ocitly kvůli klesající ceně bavlny v dluhové spirále, z níž se mnozí nikdy ani nedostali. Ekonomické problémy trápily také farmáře na západě Spojených států, kde se pro změnu zadlužovali půjčkami u bank, aby si mohli dovolit osivo, hnojivo a nářadí. Farmáři zde došli k přesvědčení, že příčinou jejich problémů jsou nejen vysoké úroky

³⁰ „Thomas Jefferson First Inaugural Address. In the Washington D. C. Wednesday, March 4, 1801.“ Dostupné na <http://www.bartleby.com/124/pres16.html> (staženo 8. 4. 2012).

³¹ Ronald P. Formisano. *For the People. American Populist Movements from the Revolution to the 1850s* (Chapel Hill: The University of North Carolina Press, 2008), 1–2.

³² Charles Postel. *The Populist Vision* (New York: Oxford University Press, 2007), 4.

³³ Ibid, 5.

³⁴ Goodwyn. *The Populist Moment*, 99.

vyžadované bankami a obchodníky, ale také přemrštěné poplatky železničních společností za přepravu a v neposlední řadě i měnová politika federální vlády.³⁶

Farmers' Alliance v 80. letech 19. století začala rychle rozšiřovat své řady a do roku 1890 působila již ve třiačtyřiceti státech Unie. Pro toto období je příznačná její ideologická nevyhraněnost a hlavním cílem organizace bylo zlepšení ekonomické situace farmářů. Nelson Dunning, historik Farmers' Alliance, vysvětlil smysl uskupení takto: „Proč se organizujeme? Ze stejných důvodů jako naši nepřátelé; kvůli osobnímu užítku skrze společné úsilí. Organizujeme se, abychom je sledovali, abychom uvažovali nad jejich motivy a pokud to bude možné, abychom zhatili jejich plány, pokud jsou namířené proti vám nebo vašemu podnikání.“³⁷ Jak poznamenal Lawrence Goodwyn, organizace tím chtěla vyvrátit jakékoliv dohady ohledně jejího radikalismu a nebezpečnosti, což bylo obzvláště ve stínu bombového atentátu z roku 1886 na chicagském náměstí Haymarket, který byl spojen s dělnickým hnutím, resp. anarchisty, velmi důležité.³⁸

Prvním předpokladem vstupu organizace do politiky se stal vládní návrh na vytvoření sýpek a skladů, v nichž by se skladovala úroda farmářů do doby, než by se prodala. Obilí se tak de facto stalo zástavou, která umožnila, aby farmáři získávali od vlády půjčky s nízkou úrokovou sazbou. To mělo velký dopad, protože zemědělci již nebyli zcela podřízeni svévůli bank a obchodníků. Na začátku 90. let se Farmers' Alliance stala přímým politickým aktérem, když se transformovala v politickou stranu pojmenovanou People's Party³⁹. Populisté svou cílovou skupinu rozšířili na všechny, kdo byli zaměstnáni ve výrobě, a zahájili masivní informativní kampaň v podobě šíření pamfletů, zakládání a vydávání lokálních novin a osvětové činnosti řečníků cestujících po venkově. Mezi nejvýznamnější myslitele People's Party patřil James Davis, který obhajoval populismus jako směr dodržující principy stanovené Otcem zakladatelem, přičemž zvláštní důraz kladl na pojetí demokracie podle Thomase Jeffersona. Naopak nedůvěru populisté chovali nejen k bankám a velkým korporacím, ale také k federální vládě. Jedním z jejich cílů, které měly zajistit, aby zákonodárci byli odpovědní lidu, bylo prosazení přímé volby senátorů a přímé kontroly legislativy formou iniciativ a referend.

---

³⁵ Goodwyn. *The Populist Moment*, 99-100.

³⁶ Foner. *Give Me Liberty!*, 638.

³⁷ Nelson A. Dunning. *The Farmers' Alliance history and Agricultural Digest* (Washington D. C.: The Alliance Publishing Company, 1891). Dostupné na http://www.ebooksread.com/dl2.shtml?id=174885&ext=tst&f=farmersallianceh00dunnrich&a_id=43627 (staženo 9. 4. 2012).

³⁸ Goodwyn. *The Populist Moment*, 33.

Strana dále požadovala progresivní daň z příjmu, vládní kontrolu měny, uznání práva pracovníků na vytváření odborů a veřejné vlastnictví železnic, aby farmáři získali levnou možnost dopravy svého zboží na trhy. Tyto požadavky byly v souladu se zásadami populistů, protože pro ně byla Amerika především „společenství malých výrobců, jejichž svoboda závisela na vlastnictví výrobních prostředků a respektu k důstojné práci.“⁴⁰ Na rozdíl od dnešních populistických hnutí však také chtěli, aby vláda, která by jednala v souladu s vůlí lidu, měla větší pravomoci a tak mohla v americkou společnost zbavit chudoby, nespravedlnosti a útlaku. Kromě toho populisté podporovali volební právo pro ženy, které úspěšně prosadili v Coloradu (1893) a Idahu (1896). Dalším neméně významným úspěchem byly prezidentské volby 1892, kdy populistický kandidát, bývalý unijní generál James Weaver získal přes milion hlasů⁴¹ a vyhrál v pěti státech (Kansas, Colorado, Nevada, Idaho, Severní Dakota). V těchto dobách největší slávy se straně také podařilo získat tři guvernérské posty a patnáct křesel v Kongresu.⁴²

Vrcholným okamžikem pro People's Party byly prezidentské volby 1896, kdy spojila své síly s demokraty v podpoře nadějněho kandidáta Williama J. Bryana, který však nakonec podlehl republikánskému kandidátovi Williamu McKinleymu. Spolupráce s demokraty ale u mnoha populistů vzbudila vlnu nevole, protože se oprávněně obávali, že svoji agendu budou nuceni přizpůsobit silnější straně, která je postupně pohltí. Nicméně součinnost populistů s demokraty nebyla ojedinělá, protože častokrát navzájem spolupracovali za účelem získání převahy nad republikány v lokálních politických institucích a v Kongresu. People's Party se nicméně potýkala s čím dále silnějšími vnitřními rozpory, v nichž odpůrci „spřátelení“ s demokraty tvrdili, že následkem bude „okradení strany o smysl její existence“⁴³. Obě hlavní strany mezitím intenzivně pracovaly na tom, aby populistické rozmělnily. K tomu využívaly nejen přebírání a aplikování politického programu populistů, ale také svého velkého vlivu v médiích a nezřídka i fyzického násilí. Neúspěch Bryana ve volbách znamenal pro populistickou stranu ránu, z které se pak již nevzpamatovala a roku 1908 definitivně zanikla.

---

³⁹ Strana byla běžně nazývána „populisté“.

⁴⁰ Foner. *Give Me Liberty!*, 639.

⁴¹ Postel. *The Populist Moment*, 13.

⁴² Foner. *Give Me Liberty!*, 641.

⁴³ Postel. *The Populist Moment*, 273.

V novodobější historii je významným představitelem amerického populismu hnutí United We Stand America, které se v roce 1993 zformovalo kolem neúspěšného nezávislého kandidáta na prezidenta Spojených států Rosse Perota. Perot, který existenci hnutí obhajoval ve své knize *United We Stand: How We Can Take Our Country Back*, svými nadšenými výroky o jeho potenciálu, připomíná ohlasy příznivců dnešní Tea Party. „Během šesti měsíců se v národě probudilo *grassroots* hnutí a otřáslu základy politického establishmentu.“⁴⁴ Perot dále například požadoval, aby se Spojené státy navrátily k principům, které určili Otcové zakladatelé a politické elity ve Washingtonu obvinil z toho, že se vzdálily běžným občanům. Jeho receptem na zajištění konkurenceschopnosti národního hospodářství a zabezpečení světlé budoucnosti pro další generace, mělo být obnovení kontroly lidu nad vládou, která jim byla odepřena. Podle Perota se Američané v 18. století sice nadobro zbavili britské aristokracie, ale zemi ovládla nová privilegovaná vrstva podobně hluchá vůči vůli lidu jako její předchůdci. Dalším z požadavků podobných požadavkům, jaké má dnešní Tea Party, byla například reforma školství, redukce „enormního“ federálního deficitu⁴⁵, podpora malého a středního podnikání nebo vytvoření legislativy, která by politiky nutila udržovat vyrovnaný rozpočet. Perotovo hnutí se v roce 1995 transformovalo v Reform Party, která se s opakovaným neúspěchem, s výjimkou Jesse Ventury, jenž se roku 1998 stal guvernérem Minnesoty, snaží prosadit své kandidáty v kongresových a prezidentských volbách (v roce 2000 nominovala do voleb Patrica J. Buchanana a Johna Hagelina). Strana se nedlouho po svém založení potýkala s vnitřními problémy a v roce 2002 se osm státních organizací od strany oddělilo (Arkansas, Colorado, Georgie, Mississippi, Illinois, Iowa, New Hampshire a Tennessee), aby založily vlastní politickou stranu.

---

⁴⁴ Ross Perot. *United We Stand. How We Can Take Back Our Country. Introduction* (New York: Hyperion, 1992). Dostupné na http://web.archive.org/web/20001016112130/http://www.uwsa.com/books/uws_0_Introduction.html (staženo 7. 4. 2012).

⁴⁵ Pro srovnání: v roce 1992 činil deficit USA 290 miliard dolarů (4,7% HDP), roku 2009, kdy byl doposavad po druhé světové válce nejvyšší, se vyšplhal na 1,4 bilionu dolarů (10,1% HDP). Zdroj: „Summary of Receipts, Outlays, and Surpluses or Deficits (-):1789–2017.“ *U.S. Government Printing Office*, dostupné na <http://www.gpo.gov/fdsys/pkg/BUDGET-2013-TAB/xls/BUDGET-2013-TAB-1-1.xls> (staženo 8. 4. 2012).

2. Vznik Tea Party, postoje hnutí a významné organizace s ním spojené

2.1 Vznik novodobé Tea Party

Současnou Tea Party je možné označit jako první výrazné *grassroots* populistické hnutí na americké politické scéně 21. století. Termín *grassroots* znamená, že se nejedná o jednotné centralizované uskupení, které by bylo vedeno jedním vůdcem nebo mělo přesně stanovenou hierarchii. Pouze několik vůdčích činitelů organizací označujících se jako Tea Party spatřuje svoji úlohu a úlohu těchto organizací jako součástí širšího a koordinovaného úsilí. Je tedy obtížné hnutí pojmut a uchopit komplexně.

První projevy novodobé americké Tea Party lze spatřit během prezidentské kampaně republikánského kongresmana za Texas Rona Paula považovaného za ideového otce hnutí. Paulovy názory, mezi něž se řadí obviňování federální vlády za vznik a následky realitní bubliny, podpora co nejmenšího zasahování státu do záležitostí jedinců, drastické snížení rozpočtu Pentagonu, silná averze vůči Organizaci spojených národů, umírněnější politika Spojených států vůči Iránu, apod., zapůsobily jako magnet, který začal přitahovat první stoupence z rostoucích řad Američanů nespokojených s politickou a hospodářskou situací v zemi. Ve svém projevu během prezidentské volební kampaně v roce 2007 se označil za „nejkonzervativnějšího člena Kongresu“⁴⁶ a rovněž důrazně volal po posílení práv jedince, který má jako jediný nést zodpovědnost za svůj život a své jednání. Příčinou většiny problémů Spojených států je podle Paula odklonění se od směřování, které je stanoveno v ústavě. Tento dokument je pro něj zároveň nejvyšší autoritou, jíž má být podřízeno vše ostatní a „je možné [v ní] najít odpovědi... na zahraniční politiku, ekonomiku, vlastnická práva, osobní svobody...“⁴⁷ Pro Paula je tak univerzálním řešením řízení země v souladu s ústavou a americkými tradicemi, což mimo jiné znamená zmenšit rozsáhlou vládu a donutit ji plnit svoji skutečnou funkci, tj. ochraňovat osobní svobody.

---

⁴⁶ „Ron Paul Speech at Fundraiser in Austin May 19th.“ *ProCon.org*, dostupné na <http://2008election.procon.org/sourcefiles/Paul20070519.pdf> (staženo 12. 3. 2012).

⁴⁷ *Ibid.*

Paul nicméně ve svém prosazování striktního dodržování ústavy, jež si Tea Party záhy osvojila, nebyl osamocen. Velmi podobné postoje zastává například také Constitution Party založená v roce 1991, která je jednou z největších politických stran ve Spojených státech a sama sebe označuje za „grassroots organizaci, kterou tvoří dobrovolníci z celé země“⁴⁸. Navzdory obdobnému přístupu k ústavě a společnému cíli očistit politiku od všeho, co je neústavní, se však Constitution Party od hnutí Tea Party distancuje. Tea Party není regulérní politickou stranou, která může registrovat kandidáty do voleb do veřejných úřadů a funkcí a většinou podporuje republikánské politiky, což představitelům Constitution Party vadí. Právě existence třetí politické strany podle Constitution Party má být impulsem pro ozdravení americké politiky, protože „[s]outěž přinese lepší produkt, takže bychom mohli mít lepší státní úředníky a lepší vládu.“⁴⁹ Přes to, že Constitution Party je koherentní politické uskupení, které má jasně definovanou agendu a je lépe organizované, jeho význam je nižší v porovnání s Paulem a Tea Party, kteří jsou mnohem více viditelní v médiích, což Constitution Party irituje.

Další myšlenky vztahující se k současné politické, ekonomické a společenské krizi v USA, se kterými se příznivci hnutí Tea Party ztotožnili, vyjádřil Ron Paul ve své významné řeči *On Patriotism*⁵⁰. Za hlavní pilíř skutečného vlastenectví považuje odpor vůči represivní státní moci. Často jsou však opravdoví vlastenci, kteří se nebojí postavit neústavním krokům podnikaných vládou či protestovat proti válce v době, kdy je její podpora ze strany veřejnosti velice silná, diskreditováni. Paul naopak tvrdí, že vysílání vojáků do války, která nemá pro národní bezpečnost opodstatnění, může poškodit národní zájem a rozhodně není projevem patriotismu. „Kdo jsou skuteční vlastenci? Ti, kteří se přizpůsobí, nebo ti, kteří protestují proti bezdůvodným válkám?“⁵¹ Vládu obvinil ze zneužití „překrouceného“ vnímání patriotismu, aby získala podporu svých válek proti terorismu, drogám nebo proti chudobě. Washington pod záminkou zvýšení národní bezpečnosti omezil svobodu občanů zejména skrze tzv. PATRIOT Act⁵², který

⁴⁸ „State Parties.“ *Constitution Party*. Dostupné na http://www.constitutionparty.com/view_states.php (staženo 9. 5. 2012).

⁴⁹ Thom Holmes. „Why America needs a Third Party.“ *Constitution Party*, January 15, 2011, dostupné na <http://www.constitutionparty.org/news.php?aid=376> (staženo 26. 4. 2012).

⁵⁰ „On Patriotism. Ron Paul May 24, 2008.“ *ProCon.org*, dostupné na <http://2008election.procon.org/sourcefiles/Paul20070524.pdf> (staženo 12. 3. 2012).

⁵¹ Ibid.

⁵² PATRIOT Act je zákon, který byl přijat v reakci na útoky z 11. září 2001, aby se zefektivnil boj proti terorismu a významným způsobem rozšířil pravomoci federálních agentur a složek, jejichž úkolem je bdít nad dodržováním zákona a nad americkou bezpečností. Mezi nejkontroverznější součásti PATRIOT Act patří možnost vytváření rozsáhlých databází informací o občanech, kteří nejsou součástí kriminálního vyšetřování, možnost sledování a odposlechu občanů bez soudního příkazu, možnost provést prohledání

narušil systém brzd a protivah mezi exekutivou, legislativou a judikaturou a dal vládě právo špehovat své vlastní občany bez soudního dozoru. Občané jsou také obíráni o plody své práce prostřednictvím daně z příjmu a vláda se je snaží nalákat do své armády, aby je mohla posílat do svých válek. V neposlední řadě je bezprávím páchaným Washingtonem na Američanech i omezování svobody slova, které se podle Paula projevuje tím, že kritici stávajícího neústavního systému jsou pro své přesvědčení a názory posíláni do vězení. Tato degradace americké demokracie údajně trvá déle než posledních 200 let a pokud se situace nezlepší, Spojené státy se nakonec stanou vojenskou diktaturou.⁵³

Ke kontroverzním názorům, které Ron Paul zastával, patřila například také podpora legalizace všech drog, prostituce nebo internetových kasin. Paulova prezidentská kampaň oslovila mnohé konzervativní Američany unavené tradiční demokratickou a republikánskou politikou, která podle nich zemi enormně zadlužila a zatáhla do dvou válek. Díky tomu se Paulovi podařilo 5. listopadu 2007 překonat republikánský rekord, když od dárců získal celkem 4,2⁵⁴ milionu dolarů na svoji prezidentskou kampaň. O měsíc později, 16. prosince v den 234. výročí Bostonského čajového dýchánku, příspěvky přesáhly dokonce hodnotu 6⁵⁵ milionů dolarů. Tak silná podpora Paulovy kampaně byla podle slov Rachael McIntosh, mluvčí organizace Boston TeaParty07, zapříčiněna Ron Paul si tak rozsáhlou podporu vysloužil proto, že jeho kampaň slovy Rachael McIntosh, mluvčí organizace Boston TeaParty07, je založena na *grassroots* hnutí a reprezentuje tak zájmy „obyčejných“ Američanů. Brzy se ujal slogan *Ron Paul Revolution* a ozývaly se hlasy tvrdící, že „pokud by otcové zakladatelé byli dnes naživu, byl by Ron Paul jedinou osobou, kterou by volili.“⁵⁶

Slogan *Ron Paul Revolution*, je možné chápat jako odkaz na Paulův bestseller *The Revolution: A Manifesto*⁵⁷. V knize shrnul své myšlenky, které se objevovaly v jeho projevech během prezidentské kampaně a navrhl agendu, kterou by měl přijmout za svou nástupce George W. Bushe. Mnoho z Paulových myšlenek si později osvojila Tea

nemovitého majetku podezřelé osoby bez toho, aniž by byla předem upozorněna atd. Celé znění PATRIOT Act je dostupné na <http://thomas.loc.gov/cgi-bin/query/z?c107:H.R.3162.ENR> (staženo dne 29. 4. 2012).

⁵³ „On Patriotism.“

⁵⁴ James F. Smith. „Ron Paul’s Tea Party for Dollars.“ *Boston.com*, December 16, 2007, dostupné na http://www.boston.com/news/politics/politicalintelligence/2007/12/ron_pauls_tea_p.html (staženo dne 13. 3. 2012).

⁵⁵ John Nichols. „The Real Ron Paul Revolution.“ *CBS News*, December 18, 2007, dostupné na <http://www.cbsnews.com/stories/2007/12/18/opinion/main3628574.shtml> (staženo dne 15. 3. 2012).

⁵⁶ Smith. „Ron Paul’s Tea Party for Dollars.“

⁵⁷ Ron Paul. *The Revolution: A Manifesto* (New York: Hachette Book Group USA, 2008), 192.

Party, ovšem bez jeho výraznější účasti na činnosti hnutí. V první polovině června 2008 kongresman Paul svoji kampaň ukončil, ale sdělil, že chce nadále podporovat *grassroots* aktivismus a ovlivňovat tak průběh voleb a zároveň pomoci Republikánské straně navrátit se k tradicím malé vlády a osobní svobody.⁵⁸ Nicméně Paul v zářijové debatě na televizní stanici CNN otevřeně odmítl podpořit republikánského kandidáta Johna McCaina a naopak se vyslovil pro podporu kandidátů třetích stran a osobností stojících mimo demokraticko-republikánský duumvirát jako byl například Ralph Nader, který v roce 2008 oznámil kandidaturu jako nezávislý.⁵⁹

V té době teprve vznikající Tea Party podnikla první veřejné protestní akce jako například symbolické vhození transparentů s nápisy „tyranie“ a „žádné zdanění bez zastoupení“⁶⁰ do krabic stojících před fotografií bostonského přístavu. Prozatím nepočtené hnutí několik dalších měsíců nevykázovalo žádnou další výraznější činnost, ale po nástupu Baracka Obamy do Bílého domu nastal rychlý zvrat, během něhož se z Tea Party stalo masové a aktivní hnutí. Lidé, kteří se s ním identifikovali, se považovali za následníky patriotů 18. století a svůj boj za Spojené státy respektující tradice a ústavu považovali přinejmenším za stejně důležitý jako u svých předchůdců. Brent Moorehouse řadící se ke skalním příznivcům hnutí ve své knize *Tea Party The Awakening*⁶¹ nabízí až bizarní srovnání událostí 18. a 21. století, které svědčí o historickém fundamentalismu typickém pro současnou Tea Party. Události vedoucí k založení Spojených států amerických interpretuje jako nadčasové a historické dokumenty, především ústava, dostávají až náboženský charakter, protože ukazují jedinou správnou cestu, jak zemi vést. Jejich autoři, Otcové zakladatelé, se tak stávají pomyslnými „proroky“, které inspirovala božská prozřetelnost k založení utopického státního zřízení. Působením „zlých sil“ v podobě vlády rozšiřující své pravomoci a prosazování zájmů na federální úrovni se však systém ocitl na pokraji zhroutení, od něž jej může zachránit pouze návrat k fiskálnímu konzervatismu, malé vládě a volnému trhu.

⁵⁸ Matthew Mosk. „Ron Paul, Phasing Out?“ *The Washington Post*, March 7, 2008, dostupné na <http://blog.washingtonpost.com/44/2008/03/ron-paul-phasing-out.html> (staženo dne 15. 3. 2012).

⁵⁹ „The Situation Room. Obama Campaign Accuses McCain of Phony Outrage; Republican Congressman Ron Paul Makes Push for Third Party Candidates.“ *CNN*, September 10, 2008, dostupné na <http://transcripts.cnn.com/TRANSCRIPTS/080910/sitroom.01.html> (staženo 4. 5. 2012).

⁶⁰ V orig. *no taxation without representation*, bylo heslo osobností, které stály v pozadí Bostonského čajového dýchánku (*Tea Party*).

⁶¹ Brent Moorehouse (ed.). *Tea Party. The Awakening. Written by the Grassroots Leaders* (New Patriot Publishing, 2010), 429.

Nejostřejší výroky ze strany Tea Party nicméně nevycházely pouze od Rona Paula, ale i od jiných prominentních republikánů. John Boehner v době, kdy byl vůdcem menšiny ve Sněmovně reprezentantů (2007–2011), například v kontextu změn v oblasti zdravotnictví uvedl, že reforma povede zemi „cestou k vládě podporované eutanazii“⁶². Je však otázkou, na kolik se Tea Party podařilo zachovat svůj *grassroots* charakter a na kolik se stalo nástrojem partikulárních zájmů republikánů nebo lobbistů. Pro odpověď je potřeba vzít v potaz, že po tom, co v roce 2006 ovládli Kongres demokraté, kteří získali nejpočetnější většinu od 70. let⁶³, a roku 2009 začal vykonávat svůj úřad demokratický prezident, se republikáni ocitli v obtížném postavení. Za této situace, aby se dostali zpět k moci, se začali ostře vymezovat a hromadně hlasovali proti Obamovým iniciativám. Jejich cílem mělo být zmírnění dopadů ekonomické krize a zvyšujícího se veřejného zadlužení, které má sice kořeny *de facto* již v době Reaganovy⁶⁴ administrativy, ale přesto ji mnozí republikáni a konzervativci označují za „zlaté časy“. Ronald Reagan je totiž pro mnohé stoupence hnutí vzorem a jeden z organizátorů lokálních buněk Tea Party, Donald P. Schumacher, jej proto označil za „nejoblíbenějšího prezidenta. S každým dalším jsem byl nespokojený, protože všichni postavili své zájmy nad dobro země“⁶⁵. Rostoucí občanská nespokojenost po Obamově nástupu do úřadu tak pouze hrála do karet republikánům, kteří se chtěli opět dostat k moci. Jak poznamenal prezident Obama v interview pro časopis *Rolling Stone*: „Není pochyb o tom, že infrastruktura a financování Tea Party pochází od velice tradičních, velice mocných lobby se zvláštními zájmy,“⁶⁶ čemuž nasvědčuje nejen případ FreedomWorks, ale celkové angažmá republikánských elit v protestech Tea Party napříč Spojenými státy. Republikánům se podařilo víceméně stmelit nesourodé konzervativní prvky v americké společnosti jako například zastánce druhého dodatku ústavy představovaných v podobě

⁶² Tim Dickinson. „The GOP’s Dirty War.“ *Rolling Stone*, March 3, 2010, dostupné na <http://www.rollingstone.com/politics/news/the-gops-dirty-war-20100303> (staženo 31. 3. 2012).

⁶³ Ve Sněmovně reprezentantů bylo 246 demokratů ku 207 republikánům. Zdroj: „The U.S. Congress Vote Database.“ *The Washington Post*, dostupné na <http://projects.washingtonpost.com/congress/110/house/members/> (staženo 15. 5. 2012).

⁶⁴ Na začátku Reaganova období v roce 1981 činilo celkové federální zadlužení 32,5 % HDP, přičemž neustále stoupalo a ke konci vlády jeho nástupce, George Bushe staršího, v roce 1992 byl dluh již 64,1 % HDP. Za administrativy Billa Clintona pokleslo a koncem roku 1999 se dostalo na úroveň 60,9 %. Během další republikánské vlády tentokrát s George W. Bushem v čele dluh opět vystoupal na hranici 69,7 % na konci roku 2008 a koncem roku 2011 se dostal na úroveň 98,7 %. („Table 7.1 – Federal Debt at the End of Year: 1940–2017.“ *The White House*, dostupné na <http://www.whitehouse.gov/sites/default/files/omb/budget/fy2013/assets/hist07z1.xls>, staženo 31. 3. 2012).

⁶⁵ Moorehouse (ed.). *Tea Party*, 81.

paramilitaristickou skupinou zvanou Oath Keepers⁶⁷, odpůrce imigrace, křesťanské fundamentalisty a centristické republikány nespokojené se svojí vlastní stranou. Z hnutí se stala platforma konzervativní populistické nespokojenosti, která se měla stát nástrojem k republikánskému obrození ve volbách 2010. O politiku se začali zajímat i lidé, kteří o ní před tím nejevili zvláštní zájem včetně těch, kteří se obávali, že země se dříve nebo později stane diktaturou. Někteří v očekávání nejhoršího dokonce začali hromadit munici, zlato a konzervy s jídlem pro přežití v případě zhroucení státu či občanské války. Angažmá v hnutí se tak pro mnohé stalo „altruistickým bojem“ o zachování amerického způsobu života pro následující generace, jakousi novodobou „křížovou výpravou“. Hnutí se tak dostalo na pomezí mezi *grassroots* aktivismem a organizací řízenou „shora“.

Příznivci Tea Party, kteří sami o sobě tvrdí, že se „probudili“⁶⁸, podle Brenta Moorehouse vidí současnou vládu demokratů, která je infiltrována socialisty a elitáři, jako nepřátelskou vůči občanské svobodě a principům osobní zodpovědnosti. Nicméně s příchodem Tea Party nastal obrat, protože mezi republikány díky ní mohou pronikat vlastenci. Za účelem splnění své mise „získat Ameriku zpět“, je podle Moorehouse snazší využít existující Republikánské strany, než vytvořit novou politickou stranu. Autor dále obviňuje média, aniž by konkrétně některé jmenoval, že stoupence Tea Party popisují jako „naštvané, frustrované, násilnické a neúnavné rasisty“⁶⁹. Při pohledu na průzkum⁷⁰ televize CBS se ale nabízí zajímavý pohled na to, kdo hnutí tvoří. Pokud by se tomuto průzkumu skutečně podařilo rekonstruovat profil „průměrného“ příznivce Tea Party, jednalo by se o 45letého bělocha ze střední třídy bydlícího na Jihu s dosaženým vysokoškolským vzděláním, který volí republikány a vlastní zbraň.⁷¹

---

⁶⁶ Jann S. Wenner. „Obama in Command. The Rolling Stone Interview.“ *Rolling Stone*, September 28, 2010, dostupné na <http://www.rollingstone.com/politics/news/obama-in-command-br-the-rolling-stone-interview-20100928> (staženo 1. 4. 2012).

⁶⁷ Krédem této organizace je odmítat jakékoliv příkazy federální vlády, které porušují ústavu. Co se týče této organizace, je zajímavé zmínit, že jeden z jejich předních činovníků sepsal brožurku „Okresní šerif: poslední naděje Ameriky“ (*The County Sheriff: America's Last Hope*), která je založena na myšlence, že pouze místní šerifové s podporou občanských milicí mohou zachránit národ od despotie.

⁶⁸ Moorehouse (ed.). *Tea Party*, 14.

⁶⁹ *Ibid*, 15.

⁷⁰ Bylo dotazováno 1580 lidí, z nichž se 881 označilo za stoupence Tea Party. Zdroj: Brian Montopoli. „Tea Party Supporters: Who They Are and What They Believe.“ *CBS*, April 14, 2010, dostupné na http://www.cbsnews.com/8301-503544_162-20002529-503544.html (staženo 13. 5. 2012).

⁷¹ Dotazník ukázal, že Tea Party je z 89 % tvořena bělochy, 1 % tvoří černoši, 1 % Asiaté a 6 % ostatní menšiny. Poměr žen a mužů je přibližně 2:3. Co se týče regionální distribuce, z 36% převládá jih USA, následuje západ s 25 %, středozápad s 22 % a severovýchod s 18 %. Tea Party je ze 73 % tvořena konzervativci a ze 4 % liberály. Její stoupenci jsou ze 61% protestantského vyznání, z 39 % evangelikánského a z 22 % katolického. V otázce stranické afilace se 54% hlásí k republikánům, 5 % k demokratům a 41 % se považuje za nezávislé. Z hlediska příjmového 56 % stoupců Tea Party pobírá

V mém již zmiňovaném průzkumu, který měl směřovat k vytvoření zobecněného myšlenkového prizmatu hnutí Tea Party, jsem položil respondentům dotazy zaměřené na datum, kdy se začali identifikovat s Tea Party a jejich hlavní motivy, otázku afilace s Republikánskou stranou, preferované politiky a na to, co jsou podle nich tradiční hodnoty. Respondenti se ve většině případů zapojili do hnutí během roku 2009 a pouze ojediněle v roce 2010 nebo dokonce až v únoru 2012. Jeden dotazovaný sdělil: „O Tea Party jsem věděl už na začátku roku 2008, ale sledovat jsem ji začal, až když Bush přišel s programem TARP⁷² a *bailoutem* a Obama v tom pokračoval.“⁷³ Mezi hlavními důvody své podpory Tea Party dotazování uváděli nejčastěji „[boj za]malou vládu“, „státní dluh“, „destrukce země zevnitř“, „osobní svobody“ či „snahu donutit Republikánskou stranu, aby se přiklonila více k osobním svobodám, opustila svůj sociální konzervatismus, ale přinutit ji, aby její fiskální politika byla více konzervativní a méně progresivistická“.⁷⁴

Na širě koncipovanou otázku „Co jsou podle Vás tradiční hodnoty?“, která by měla být jedním z klíčů pro pochopení požadavků hnutí, mnoho respondentů ve svých odpovědích používalo pojmy jako „láska k bohu, vlasti a rodině“, „fiskální zodpovědnost“, „osobní odpovědnost“, „vláda práva“, „křesťansko-židovské hodnoty“, „manželství mezi jedním mužem a jednou ženou jako nezbytná podmínka sexuálního styku a početí dětí“, „obrana lidského života od jeho počátku“, „ekonomické zabezpečení pro budoucí generace Američanů“ nebo „čest, morálka a respekt“. Jeden respondent označil „tradiční hodnoty za bezvýznamné, protože hodnoty se časem mění. Věřím v principy, principy se nemění. Přirozená práva jsou mými `hodnotami`. Věřím v základní principy omezené vlády, volného trhu, svobod, majetku a usilování o vlastní štěstí. Nezáleží mi na tom, jaké kdo vyznává náboženství, jakou má sexuální orientaci atd., pokud vyznávají tyto principy.“⁷⁵ V odpovědích na otázku „Jakého kandidáta byste chtěli vidět jako vítěze letošních voleb (prezidentských voleb v roce 2012)?“ se nejčastěji objevovalo jméno Mitta Romneyho, dále například Herman Cain, Newt Gingrich nebo Marco Rubio, je zajímavé, že se ani jednou se neobjevilo například

---

ročně více než 50 tisíc dolarů, 20 % nad 100 tisíc a 35 % méně než 50 tisíc. Zdroj: Montopoli. „Tea Party Supporters.“

⁷² TARP (*Trouble Asset Relief Program*) je program americké vlády pro masivní finanční pomoc americkému hospodářství na zmírnění dopadů finanční krize, který byl v říjnu 2008 ratifikován prezidentem George W. Bushem.

⁷³ Interview autora s anonymními respondenty. Provedena během dubna 2012 formou elektronické distribuce dotazníků a jejich následným vyhodnocením. Podrobné výsledky průzkumu viz příloha.

⁷⁴ Ibid.

⁷⁵ Ibid.

jméno Ricka Perryho, naopak několik respondentů uvádělo Baracka Obamu. Mezi jmény politiků, kteří podle dotázaných nejlépe reprezentují cíle, kterých chce Tea Party dosáhnout, se objevovali výhradně republikáni, především Marco Rubio, Paul Ryan (kongresman za Wisconsin) nebo Tom Graves (kongresman za Georgii). Respondenti ve velké většině označili Tea Party za součást Republikánské strany spíše než za nezávislou konzervativní nestranickou sílu.⁷⁶

Z řad rostoucího hnutí se pravidelně ozývaly hlasy protestující proti Social Security, Medicare, Federálnímu rezervní bance a to přesto, že mnozí z těchto protestujících přišli o svá pracovní místa či pojištění a záchranou síť tedy využívali nebo přinejmenším potřebovali. V otázce reformy zdravotnictví byl rozšířený názor, že je pouze prostředkem, který má omezit svobodu Američanů a vydat je na milost velkým pojišťovnám. Kromě toho se oblíbě opět začaly těšit tradiční konspirační teorie dělající ze Spojených států loutku elitářských uskupení jako například Klub Bilderberg, Trilaterální komise nebo Rada pro mezinárodní vztahy. U několika extrémních příznivců Tea Party se dokonce objevovaly obavy ohledně možnosti vypuknutí nové občanské války.⁷⁷ Na adresu zdravotnické reformy, jednoho z nejkritizovanějších kroků Obamovy administrativy, směřovala kritika nesoucí se v duchu prohlášení: „když je tento zákon tak dobrým nápadem, proč není řádně uveden jako dodatek ústavy jasně zvyšující zodpovědnost federální vlády?“⁷⁸.

Stoupenci hnutí rovněž přímo označovali Baracka Obamu za socialistu, jehož cílem je zničení amerického kapitalismu. Jak konstatoval Paul Krugman, bylo to kvůli tomu, že prezident chtěl zvýšit daně nejbohatším Američanům – je ovšem paradoxem, že i v takovém případě by jejich daňová zátěž byla přibližně o deset procent nižší, než jaká byla za dob „zlaté“ éry Ronalda Reagana. Krugman rovněž vyslovil domněnku, že Tea Party není *grassroots* hnutí, ale že je z velké části řízena organizací FreedomWorks.⁷⁹ Této organizaci předsedá Dick Armey, bývalý prominentní republikán známý mimo jiné jako spoluautor dokumentu *Contract with America*⁸⁰ sepsaného v roce 1994 během předvolební kampaně do Kongresu. Republikáni v něm

---

⁷⁶ Interview autora.

⁷⁷ David Barstow. „Tea Party Lights Fuse for Rebellion on Right.“ *The New York Times*, February 15, 2010, http://www.nytimes.com/2010/02/16/us/politics/16teaparty.html?_r=1&ref=teapartymovement (staženo 1. 4. 2012).

⁷⁸ Moorehouse (ed.). *Tea Party*, 46.

⁷⁹ Paul Krugman. „Tea Parties Forever.“ *The New York Times*, April 12, 2009, dostupné na http://www.nytimes.com/2009/04/13/opinion/13krugman.html?_r=1 (staženo 16. 3. 2012).

⁸⁰ „Republican Contract With America.“ *United States House of Representatives*, dostupné na <http://www.house.gov/house/Contract/CONTRACT.html> (staženo 30. 4. 2012).

formulovali svůj plán, jak by vedli zemi, pokud by se jim podařilo získat ve volbách většinu. Strana skutečně slavila úspěch a Armeý v období let 1995–2003 zastával pozici vůdce většiny ve Sněmovně reprezentantů. Pro toto období bylo typické časté republikánské blokování různých iniciativ demokratů, což v očích Armeýho představovalo součást boje za malou vládu. Po odchodu z vrcholné politiky vstoupil do FreedomWorks, která společně s organizací dontGo koordinovala několik prvních protestů Tea Party na počátku roku 2009. Společně s Americans for Prosperity tak byly první trojicí organizací poskytujících zejména finanční podporu hnutí. Právě jejich úsilí mající za cíl Tea Party ideově ukotvit a co nejvíce zviditelnit, se stalo později terčem kritiky, jejíž původci hnutí spatřovali především jako loutku vlivných lobby.

2. 1. 1 FreedomWorks

Krédem této s největší pravděpodobností nejvlivnější organizace spojenou s Tea Party je boj za „nižší daně, menší vládu a větší svobodu“⁸¹. Podobně jako další uskupení spojené s hnutím, také FreedomWorks nabízí pouze mlhavá řešení problémů sužujících Spojené státy, ale za to nechybí zcela konkrétní požadavky. Například v oblasti hospodářství chce dodatek ústavy zajišťující vyrovnaný rozpočet, listinu práv pro daňové poplatníky, nutnost kvalifikované většiny⁸² v Kongresu pro jakékoliv zvýšení daní a vládu pouze tak velikou, aby byla pro stát finančně únosná. Obamovu reformu zdravotnictví FreedomWorks označuje jako „katastrofu... která přivede zemi k bankrotu... Zdravotnictví se proto musí osvobodit z rukou vlády a osvojit si přístup, kdy je ve středu zájmu pacient.“⁸³ V otázce daní FreedomWorks chápe daňový zákoník jako brzdu pro celkový ekonomický růst země, jehož komplikovanost je výsledkem prosazení zájmů lobbistů. Organizace požaduje také aplikaci zásad volného trhu v oblasti vzdělání, protože to má umožnit vznik zdravého konkurenčního prostředí mezi školami. V porovnání s jinými větvemi nebo vůdci Tea Party FreedomWorks nepůsobí natolik radikálně, například nepožaduje zrušení ministerstva školství. Nicméně s organizací jsou spojovány jiné kontroverze, které zpochybňují její *grassroots*

⁸¹ „About FreedomWorks.“ *FreedomWorks*, dostupné na <http://www.freedomworks.org/about/about-freedomworks> (staženo dne 27. 3. 2012).

⁸² Neboli tzv. supervětšina je nutná pro přijetí právních předpisů, kde pouhá nadpoloviční většina všech mandátů nestačí.

⁸³ „Health Care Reform.“ *FreedomWorks*, dostupné na <http://www.freedomworks.org/issues/healthcare> (staženo 27. 3. 2012).

charakter. Přes ujišťování mluvčího FreedomWorks o opaku, se objevovala a objevují tvrzení⁸⁴ o její spřízněnosti s korporátními lobby, které s mediální pomocí zejména Fox News povolávaly do ulic pravicové aktivisty, aby protestovali proti Obamově administrativě. To může dokazovat i fakt, že samotný Dick Armeý od roku 2003⁸⁵ působil v lobbistické firmě DLA Piper reprezentující velké farmaceutické společnosti jako například Bristol-Myers Squibb. V roce 2006⁸⁶ DLA Piper zastupovala mexický senát v iniciativě, která měla přinést zlepšení americko-mexických vztahů obzvláště v problematice imigrační politiky. Napojení organizace na lobbistické skupiny indikuje už jen skutečnost, že FreedomWorks byla jako jedna z mála organizací ochotna, agresivně podporovat smysluplnou imigrační reformu⁸⁷. Financování organizace vzbuzuje další podezření, protože část jejich zdrojů pocházela od tabákového konglomerátu Philip Morris, což se poté odrazilo na odporu vůči snaze vlády zavést daň z tabáku.

Armeý byl s FreedomWorks, mezi jejíž klíčové členy patří mimo jiné také miliardář Steve Forbes nebo bývalý hlavní ekonom Národního výboru Republikánské strany⁸⁸ Matt Kibbe, vždy velmi pohotový při organizování a podpoře protestů proti Obamovi a demokratickému Kongresu. Podnětem nebyly pouze výše zmíněné problémy, ale například i známý Waxman-Markeyův zákonu o klimatu⁸⁹. S Tea Party začala být s FreedomWorks spojována hlavně po zahájení příprav celonárodních protestů na tzv. Tax Day⁹⁰ 15. dubna 2009. V únoru téhož roku organizace o svých úmyslech informovala na internetových stránkách: „Nyní spolupracujeme s dalšími

⁸⁴ Jane Mayer z magazínu *New Yorker* poodhalila pozadí FreedomWorks, v němž nejdůležitější roli zastávají bratři Kochové, vlastníci Koch Industries, jednoho z největších konglomerátů ve Spojených státech. Masové protesty proti vládě, které se začaly konat od února 2009, znamenaly triumf pro konzervativní Kochy, kteří vynakládali finanční prostředky na organizování a „vzdělávání“ zastánců Tea Party. Jejich činnost spojenou s Tea Party označila Jane Mayer z velké části za pokračování kurzu, který vytyčili v roce 1980, když podporovali Libertarian Party a jejího kandidáta Eda Clarka ve volbách proti Ronaldu Reaganovi. Zdroj: Jane Mayer. „Covert Operations.“ *New Yorker*, August 30, 2010, dostupné na http://www.newyorker.com/reporting/2010/08/30/100830fa_fact_mayer?currentPage=all, staženo 29. 4. 2012).

⁸⁵ Michael Sokolove. „Dick Armeý is Back on the Attack.“ *The New York Times*, November 4, 2009, dostupné na <http://www.nytimes.com/2009/11/08/magazine/08Armeý-t.html?pagewanted=all> (staženo 27. 3. 2012).

⁸⁶ Lee Fang. „FreedomWorks Orchestrates `Grassroots` Movements To Serve Dick Armeý's Corporate Clients.“ *ThinkProgress*, April 14, 2009, dostupné na <http://thinkprogress.org/politics/2009/04/14/37536/lobbying-clients-teaparties/?mobile=nc> (staženo dne 28. 3. 2012).

⁸⁷ Rob Jordan. „Photos: FreedomWorks Immigration Policy Watch,“ *FreedomWorks*, September 26, 2006, dostupné na <http://www.freedomworks.org/publications/photos-freedomworks-immigration-policy-watch> (staženo 28. 3. 2012).

⁸⁸ *Republican National Committee*.

⁸⁹ Zákon pochází z pera demokratických kongresmanů Henryho Waxmana a Eda Markeyho. Zákon má prosadit vytváření zelených pracovních míst, redukci emisí skleníkových plynů atd. Zákon je dostupný na <http://www.govtrack.us/congress/bills/111/hr2454> (staženo 15. 5. 2012).

skupinami na plánu masového celostátního protestního čajového dýchánku⁹¹. V průběhu roku FreedomWorks usilovně pracovala na tom, aby vytvořila zdání celonárodního nesouhlasu s chystanou reformou zdravotnictví a ochrany životního prostředí tím, že podněcovala své stoupence k účasti na veřejných jednáních místních úřadů, kde měli ostentativně projevat svou nevoli s plány demokratů.⁹²

Od počátku roku 2009 organizace pořádala napříč Spojenými státy cosi na způsob výukových táborů, jejichž cílem bylo vštípit účastníkům, většinou vůdcům lokálních Tea Party konkrétnější, resp. libertariánskou⁹³, vizi toho, co je nutné v zemi změnit. V květnu 2010 se FreedomWorks spojila s Glennem Beckem, moderátorem *Fox News*, který se stal jednou z nejznámějších a nejkontroverznějších tváří hnutí. Beck prohlásil, že „FreedomWorks je jediným uskupením... které má skutečně dostatek sil na to, aby mohlo organizovat... Má infrastrukturu. Má organizační sílu. Má prostředky, jak dostat informace k lidem rychle a hromadně“⁹⁴. Ten samý rok se organizace snažila využít svého vlivu podporou kandidátů Tea Party, jako byl například Marco Rubio kandidující na senátní křeslo za Floridu. Z jejího středu vyšlo mimo jiné i sebevědomé prohlášení: „Úspěch G.O.P.⁹⁵ nebude pouze podpořen hlasy Tea Party, bude na nich totiž záviset,“⁹⁶ které svým způsobem vystihovalo očekávání, jež hnutí mělo. Samotný Armeý vyjádřil naději, že po volbách se počet konzervativců ve Sněmovně reprezentantů, kteří zastávají princip malé vlády, zdvojnásobí a sže se tak stanou „většinou většiny“⁹⁷.

---

⁹⁰ Den kdy se ve Spojených státech podávají daňová přiznání.

⁹¹ „FreedomWorks.“ *SourceWatch*, last modified August 4, 2011, dostupné na http://www.sourcewatch.org/index.php?title=FreedomWorks#cite_note-6 (staženo 28. 3. 2012).

⁹² „FreedomWorks.“

⁹³ Libertarianismus je „forma liberalismu, který věří v osvobození lidí netoliko z pout tradičních politických institucí, ale také od vnitřních zábran vznikajících tím, že lidé chybně připsují moc něčemu, co ve skutečnosti žádnou moc nemá. Aktivní `libertariáni` se angažují v osvobozovacích procesech a bojují proti všem institucím náboženství, rodiny, proti zvyklostem společenské konformity, zejména sexuální.“ Zdroj: Roger Scruton. *Slovník politického myšlení* (Brno: Atlantis, 1999), 70.

⁹⁴ Andy Barr. „Glenn Beck links up with FreedomWorks.“ *The Politico*, May 19, 2010, dostupné na <http://www.politico.com/news/stories/0510/37491.html> (staženo 29. 3. 2012).

⁹⁵ G.O.P. je zkratkou pro Grand Old Party, termín, kterým je často označována Republikánská strana.

⁹⁶ Kate Zernike. „Newcomers Ride to Power With an Unclear Mandate.“ *The New York Times*, November 3, 2010, dostupné na <http://query.nytimes.com/gst/fullpage.html?res=9405E5D9103EF930A35752C1A9669D8B63&pagewanted=all> (staženo 28. 4. 2012).

⁹⁷ Ed Pilkington. „Dick Armeý: `The Idea is Bigger Than the Man, Bigger Than the Party`.“ *The Guardian*, October 6, 2010, dostupné na <http://www.guardian.co.uk/world/2010/oct/06/dick-armey-tea-party> (staženo 28. 4. 2012).

2. 1. 2 Americans for Prosperity

Druhou významnou organizací podporující od počátku hnutí Tea Party byla Americans for Prosperity. Cílem organizace je „vzdělávat občany ohledně vládní hospodářské politiky a mobilizovat tyto občany jako zastánce veřejného politického procesu“⁹⁸. Organizace o sobě tvrdí, že je *grassroots* hnutím a podobně jako FreedomWorks volá po fiskální zodpovědnosti, redukci výdajů, nižších daních, zjednodušených daňových přiznáních, aplikování systému volného trhu v oblasti školství, hájí právo na Američanů na levné a dostupné energie odstraněním regulačních bariér a uchováním nízkého zdanění energií, protože to je „klíčový prvek na cestě k prosperitě“⁹⁹. V souvislosti s tímto posledním bodem je nepochybně zajímavé podhalit strukturu financování organizace. V jejím pozadí totiž stojí opět ropný magnát David Koch, který ji společně se svým bratrem Charlesem řídí. Organizaci, mimo jiné spolupracující také s FreedomWorks na vytváření negativního obrazu administrativy prezidenta Obamy, bratři Kochové zvýšili rozpočet ze 7 milionu dolarů v roce 2007 na 40 milionu dolarů ve volebním roce 2010.¹⁰⁰ Portál *SourceWatch* obě jmenovaná uskupení označil za hlavní zdroje financí pro hnutí Tea Party a poté, co je obvinil z *astroturfingu*¹⁰¹ hájícího korporátní zájmy, se dobrovolníci hlásící se k organizaci snažili pro účastníky manifestací vyrobit ručně dělané transparency, které jim měly dodat věrohodnějšího zdání, že akce jsou skutečnou spontánní reakcí „obyčejných lidí“.¹⁰²

Americans for Prosperity v polovině roku 2009 stála za vytvořením odnože Patients United Now, smyslem jejíž existence bylo protestovat proti Obamově zdravotnické reformě. Do konce srpna 2010 tato organizace uspořádala přes 300 protestů¹⁰³, přičemž byla kritika označována za další pokus o skryté prosazování

⁹⁸ „About Americans for Prosperity,“ *Americans for Prosperity*, dostupné na <http://www.americansforprosperity.org/about> (staženo 28. 3. 2012).

⁹⁹ „Energy & Environment,“ *Americans for Prosperity*, dostupné na <http://www.americansforprosperity.org/energy-environment> (staženo 28. 3. 2012).

¹⁰⁰ Eric Lipton. „Billionaire Brothers Money Plays Role in Wisconsin Dispute.“ *The New York Times*, February 21, 2011, dostupné na http://www.nytimes.com/2011/02/22/us/22koch.html?_r=1&adxnnl=1&adxnnlx=1299005862-E2ftEM6rEdMM4yXvSWu9IA (staženo 28. 3. 2012).

¹⁰¹ Termín, který se používá pro označení zdánlivě spontánní reakce, která je však ve skutečnosti uměle vyvolaná.

¹⁰² „Americans for Prosperity.“ *SourceWatch*, last modified February 27, 2012, dostupné na http://www.sourcewatch.org/index.php?title=Americans_for_Prosperty#cite_note-1 (staženo 28. 3. 2012).

¹⁰³ Mayer. „Covert Operations.“

korporátních zájmů vytvořením pseudograssroots organizace, nikoli za vyjádření skutečného mínění americké veřejnosti.¹⁰⁴

2. 1. 3 Tea Party Patriots

Tea Party Patriots je významnou organizací, která sama sebe označuje jako organizaci, jež poskytuje logistickou, internetovou nebo osvětovou podporu komunitním buňkám Tea Party a která důrazně ubezpečuje americkou veřejnost o tom, že „Tea Party Patriots je 100% *grassroots* [hnutí], 100% doby [své existence]“¹⁰⁵ a je „tvořena a sponzorována miliony obyčejných Američanů jako jste vy, kteří věří, že pro Ameriku existuje lepší cesta vpřed“¹⁰⁶. Organizace si klade za cíl fiskální zodpovědnost, ústavně limitovanou vládu a ekonomiku založenou na principu volného trhu. Podle Center for Media and Democracy byla organizace Tea Party Patriots založena FreedomWorks a přesto, že ji po protestech v dubnu 2009 údajně zcela přenechala iniciativu v organizování protestů, nadále ji ze zákulisí řídila.¹⁰⁷ Tea Party Patriots na sebe poprvé významněji upozornila v srpnu 2009 zosnováním nepokojů proti reformě zdravotnictví. Na jejích internetových stránkách, které částečně fungují na bázi sociální sítě velmi podobné Facebooku, lze najít podrobné informace o jednotlivých buňkách Tea Party napříč Spojenými státy, kalendář informující o nadcházejících schůzích, debatách a protestech nebo blog a občasná zpravodajství zabývající se tradičními tématy jako deficit, federální dluh nebo zdravotnická reforma.

2. 1. 4 Tea Party Express

Organizace Tea Party Express vznikla v létě 2009 jako tzv. PAC¹⁰⁸ a podle oficiální prezentace se označuje jako „největší a nejúspěšnější *political action*

¹⁰⁴ Igor Volsky. „Corporate-Sponsored Patients United Now.“ *ThinkProgress*, May 27, 2009, dostupné na <http://thinkprogress.org/health/2009/05/27/170788/pun/> (staženo 29. 4. 2012).

¹⁰⁵ „About Tea Party Patriots.“ *Tea Party Patriots*, dostupné na <http://www.teapartypatriots.org/about/> (staženo 31. 3. 2012).

¹⁰⁶ Ibid.

¹⁰⁷ „Tea Party Patriots.“ *SourceWatch*, last modified October 21, 2011, dostupné na http://www.sourcewatch.org/index.php?title=Tea_Party_Patriots (staženo 27. 4. 2012).

¹⁰⁸ PAC je zkratkou pro „political action committee“. Jedná se o organizaci, která v podstatě funguje jako lobbistická skupina, protože její funkci je podpora politické kampaně konkrétního politika či konkrétního návrhu zákona.

committee v rámci hnutí Tea Party¹⁰⁹ a deník *Wall Street Journal* ji považoval za vůbec první důležitou celonárodní organizaci hnutí. Na založení organizace se velkou měrou podílela Amy Kremer, původním povoláním letuška, která se brzy stala její předsedkyní. Dle jejího názoru náplní hnutí Tea Party jsou „fiskální otázky... zásady fiskální zodpovědnosti, omezené vlády a principy volného trhu“¹¹⁰ a naopak sdělila, že Tea Party neřeší sociální otázky. To poukazuje na zjevnou kontradikci při porovnání s oficiální misí organizace Tea Party Express, která mim jiné deklaruje „zrušení Obamacare“¹¹¹, což je doposud jedna z nejpálčivějších sociálních otázek a jedním z nejčastějších terčů protestu hnutí. Kremer zároveň vyvrátila spříznění Tea Party s republikánskou stranou stejně tak jako kritiku označující mnoho členů hnutí za rasisty: „Nechceme je. Diskreditují nás.“¹¹² Nicméně ve svém středu měla kontroverzní osobnosti jako například Marka Williamse, mluvčího Tea Party Express, který na adresu NAACP¹¹³ pronesl, že „[tato organizace] vydělala na rase více, než se kdy podařilo jakémukoliv otrokáři“¹¹⁴.

Tea Party Express se dostal do povědomí médií uspořádáním dvoutýdenního autobusového „turné“, které začalo v Sacramentu (Kalifornie) a přes třináct států končilo ve Washingtonu D. C. Účelem bylo obeznámit Američany se zásadami, které Tea Party vyznává. Do konce roku 2010 Tea Party Express uspořádal ještě tři¹¹⁵ podobná „turné“.

---

¹⁰⁹ „History.“ *Tea Party Express*, dostupné na <http://www.teapartyexpress.org/history> (staženo 12. 4. 2012).

¹¹⁰ „Tea Party Express`s Amay Kremer on ABC`s The View.“ *YouTube*, last modified May 6, 2010, video clip, dostupné na <http://www.youtube.com/watch?v=ngzyXKakHug> (staženo 14. 5. 2012).

¹¹¹ „Mission Statement.“ *Tea Party Express*, dostupné na <http://www.teapartyexpress.org/mission> (staženo 14. 5. 2012).

¹¹² „Tea Party Express`s Amay Kremer.“

¹¹³ National Association for the Advancement of Colored People je afro-americkou organizací zabývající se lidskými právy.

¹¹⁴ Evan McMorris-Santoro. „Tea Party Express` Mark Williams: NAACP`s Use Of `Colored` Makes It Racist.“ *Talking Points Memo*, July 15, 2010, <http://tpmdc.talkingpointsmemo.com/2010/07/tea-party-express-mark-williams-naacps-use-of-colored-makes-it-racist.php> (staženo 14. 5. 2012).

¹¹⁵ „Bus Tours.“ *Tea Party Express*, last modified May 11, 2012, dostupné na <http://www.teapartyexpress.org/bus-tours> (staženo 15. 5. 2012).

3. Nejvýznamnější protesty a volby 2010

3. 1 Nejvýznamnější protesty Tea Party

První protest, který americká média označila jako protest Tea Party, byla demonstrace uspořádaná organizací Young. Proběhla 24. ledna 2009 s cílem projevit odpor vůči zavedení 18 % daně¹¹⁶ ze slazených nealkoholických nápojů dle návrhu guvernéra státu New York Patersona.

Za podnět pro další, rozsáhlejší demonstrace, se považuje výrok komentátora hospodářského zpravodajství televizní stanice *CNBC* Ricka Santelliho. Během živého přenosu 19. února 2009, kdy vyjadřoval odpor vůči hospodářským opatřením prezidenta Obamy, vznesl návrh na vytvoření internetového portálu, který by fungoval jako referendum, v němž by lidé měli možnost sdělit, zda chtějí „dotovat hypotéky ubožáků,¹¹⁷“ a následně vyzval Američany k uspořádání „chicagského čajového dýchánku v červenci u Michiganského jezera.“¹¹⁸ Santelliho řeč vyvolala široký ohlas a lidé se začali spontánně formovat do uskupení, jež se hlásila k Tea Party, nicméně Santelli se po vlně kritiky od těchto uskupení distancoval. Jeho tvář se navzdory tomu objevila na oficiálních internetových stránkách organizace FreedomWorks, která k ní umístila slogan¹¹⁹ a využila ji jako symbolu zosobňujícího boj proti Obamově plánu na zotavení amerického hospodářství. O týden později, 27. února, hnutí Tea Party provedlo 40 protestních shromáždění¹²⁰, která byla namířena proti nedávno uzákoněnému *bailoutu*¹²¹ a stimulačního balíčku na revitalizaci ekonomiky.

¹¹⁶ Hank Cardello. „The Tea Party Prescription for Obesity: Drop Dead.“ *CBS News*, September 3, 2010, dostupné na http://www.cbsnews.com/8301-505123_162-44041491/the-tea-party-prescription-for-obesity-drop-dead/?tag=bnetdomain (staženo 6. 4. 2012).

¹¹⁷ *CNBC.com*. „Rick Santelli’s Shout Heard ‘Round the World.“ *CNBC*, February 22, 2009, dostupné na http://www.cnb.com/id/29283701/Rick_Santelli_s_Shout_Heard_Round_the_World (staženo 29. 3. 2012).

¹¹⁸ *Ibid.*

¹¹⁹ Heslo znělo: „Jste s Rickem? My jsme.“ Zdroj: Brian Stelter. „Reporter Says Outburst Was Spontaneous.“ *The New York Times*, March 2, 2009, <http://www.nytimes.com/2009/03/03/business/media/03cnbc.html?scp=2&sq=rick+santelli&st=nyt>, staženo 29. 3. 2012).

¹²⁰ Milo Yiannopoulos. „More than 40 Nationwide ‘Chicago Tea Parties’ Protest Against Obama’s Bailout Plan.“ *Telegraph*, February 27, 2009, dostupné na http://blogs.telegraph.co.uk/technology/miloyiannopoulos/8747788/More_than_40_nationwide_Chicago_Tea_Parties_protest_against_Obamas_bailout_plan/ (staženo 6. 4. 2012).

¹²¹ Termín *bailout* označuje situaci, kdy společnost, vláda nebo určitá osoba nabízí peníze upadající společnost, aby se předešlo následkům, které by pád společnosti přinesl. *Bailout* může mít podobu půjčky, vydání dluhopisů či akcií nebo poskytnutí hotovosti, přičemž se nemusí vyžadovat jejich vrácení.

Na internetu se brzy vytvořila komunita, která za využití sociálních sítí jako Facebook nebo Twitter mohla mezi sebou snadno a rychle komunikovat. FreedomWorks dokázala rychle přilákat pozornost dalších především starších lidí, kteří předtím nebyli na internetu příliš aktivní. Byla to podobná strategie, kterou použil během voleb prezident Obama, když na svou stranu získal velkou část mladé generace. Prvním masovým protestem, kterým na sebe hnutí upozornilo, byla demonstrace na tzv. Tax Day, který připadal na 15. dubna. Jednalo se ve skutečnosti o více než 750¹²² paralelní demonstrací, z nichž mnohé se konaly ve velkých městech jako Boston, Washington, New York atd. Terčem kritiky byla Obamova stimulační injekce ve výši 787¹²³ miliard dolarů, která měla oživit ekonomiku a zachránit miliony pracovních míst a mimo jiné také daňové úlevy pro studenty vysokých škol, chudé rodiny s více dětmi (lidé se středními a vysokými příjmy přitom neměli být vystaveni vyššímu zdanění). Proti balíčku byly vneseny námitky především ze strany republikánů a v souvislosti s protesty se objevovala tvrzení, že jejich charakter není *grassroots*, ale že jsou ve skutečnost iniciativou současných a bývalých republikánských vůdců. Největší pozornost protestům věnovala spřízněná televizní stanice *Fox News*, která je pro ni „nejlepším zdrojem politických zpráv a informací“¹²⁴. Glenn Beck, který ve *Fox News* působil, ve svém článku vydaném následující den poznamenal: „Gratuluji – naši Otcové zakladatelé by byli pyšní... Jaké je třeba vzít si ponaučení? Jednoduše řečeno: odhodlání hrstky může porazit sobeckou tyranii většiny“¹²⁵. Beck posléze přirovnal protesty k duchu, v jakém se texaští vlastenci bránili proti mexické přesile v pevnosti Alamo, a prezidenta Obamu obvinil z toho, že se snaží vyvolat umělou krizi, aby mohl zničit americké hospodářství a vytvořit v zemi diktaturu. *Fox News* na podrobné monitorování protestů nasadila své největší hvězdy jako Greta van Susterena nebo Glenna Becka a v následujících dnech ostře odsoudila „neprofesionální chování“ ostatních médií jako *CNN* nebo *MSNBC*, které protestům nevěnovaly tak velkou pozornost, jakou by si podle

---

Zdroj: „Bailout.“ *Investopedia*, dostupné na <http://www.investopedia.com/terms/b/bailout.asp#axzz1u6JE0ySB> (staženo 6. 5. 2012).

¹²² Liz Robbins. „Tax Day Is Met With Tea Parties.“ *The New York Times*, April 15, 2009, dostupné na http://www.nytimes.com/2009/04/16/us/politics/16taxday.html?_r=1&scp=5&sq=freedomworks&st=nyt (staženo 29. 3. 2012).

¹²³ „Obama: Stimulus Lets Americans Claim Destiny.“ *MSNBC*, February 17, 2009, dostupné na http://www.msnbc.msn.com/id/29231790/ns/politics-white_house/t/obama-stimulus-lets-americans-claim-destiny/#.T3QognhWKCQ (staženo 29. 3. 2012).

¹²⁴ Moorehouse (ed.). *Tea Party*, 35.

¹²⁵ Glenn Beck. „Remember The Alamo – It’s Time to Fight for Our Country.“ *Fox News*, April 16, 2009, dostupné na <http://www.foxnews.com/opinion/2009/04/16/remember-alamo-time-fight-country/> (staženo 29. 3. 2012).

Fox News zasluhoval, a jejichž moderátoři využívali slovní hříčky v podobě slova „teabagging“, které má sexuální podtext. Celkový obraz hnutí, jaký liberální media začala hnutí prezentovat dává, zapravdu slovům Formisana o klišé „naštvaného voliče, obzvláště naštvaného bílého voliče“¹²⁶. Na druhou stranu byly *Fox News* nařčeny z „pseudožurnalismu“, který maži linii mezi seriózním žurnalismem a propagací protestů namířených proti Obamovi a jeho administrativě. Z Bílého domu reagoval na protesty z 15. dubna David Axelrod, který označil hnutí jako „nezdravé“¹²⁷ a James Carvill, vlivný politický konzultant, který tvrdil, že hnutí jako je pro americkou politickou scénu „neškodné a škodlivé pro republikány“¹²⁸. Jedním z důkazů „škodlivého vlivu“ na Republikánskou stranu může být výrok texaského guvernéra Ricka Perryho. Jeho tvrzení, že „...úředníci ve Washingtonu se odvrátili od principů limitované vlády, na kterých byla tato země založena,“¹²⁹ spolu s náznakem, že se Texas bude možná chtít oddělit od unie, je pouze jedním z mnoha extrémních výroků, které zazněly z úst republikánů spojených s Tea Party a které pak vrhaly stín na stranu jako takovou.¹³⁰

V polovině dubna se rovněž začaly objevovat spekulace ohledně dalšího velkého protestu, který se měl údajně konat na Den nezávislosti 4. července 2009¹³¹. Objevovaly se názory, že hnutí bude potřebovat nějakou vůdčí osobnost, která bude rozhodovat o důležitých věcech a ztělesňovat jeho požadavky. Navíc, navzdory tvrzením organizátorů protestů, že hnutí je nestrannické, bylo zřejmé, že silně tíhne ke konzervativismu. Podle odhadů proběhlo nakonec na Den nezávislosti přes 1500¹³² paralelních protestů, které měly politikům vzkázat: „Obnovte řízení země v souladu s ústavou nebo se v listopadu 2010 ocitnete bez práce“¹³³. Nespokojení občané opět volali po návratu k Ústavě a

¹²⁶ Formisano. *For the People*, 2.

¹²⁷ Peter Hamby. „Axelrod Suggests `Tea Party` Movement is `Unhealthy`.“ *CNN*, April 19, 2009, dostupné na <http://politicalticker.blogs.cnn.com/2009/04/19/axelrod-suggests-tea-party-movement-is-unhealthy/> (staženo 29. 3. 2012).

¹²⁸ Ibid.

¹²⁹ „Gov. Rick Perry: Texas Could Secede, Leave Union.“ *The Huffington Post*, April 25, 2011, dostupné na http://www.huffingtonpost.com/2009/04/15/gov-rick-perry-texas-coul_n_187490.html (staženo 29. 3. 2012).

¹³⁰ Perryho si navíc vysloužil mezi lidmi velkou popularitu svými pokusy odmítnout některé části stimulačního balíčku a začalo se o něm spekulovat jako o nadějném kandidátovi pro prezidentské volby 2012.

¹³¹ „Tea Party Movement Plans Next Wave Of Protest For July 4 (VIDEO).“ *The Huffington Post*, May 25, 2011, dostupné na http://www.huffingtonpost.com/2009/04/15/tea-party-movement-plans_n_187393.html (staženo 29. 3. 2012).

¹³² Don Mashak. „TEA Party Movement marches on with 4th of July 2009 protest rallies.“ *The Examiner*, July 8, 2009, dostupné na <http://www.examiner.com/independent-in-minneapolis/tea-party-movement-marches-on-with-4th-of-july-2009-protest-rallies> (staženo 31. 4. 2012).

¹³³ Candace E. Salima. „Time for a tea party.“ *The Washington Times*, July 3, 2009, dostupné na <http://www.washingtontimes.com/news/2009/jul/03/time-for-a-tea-party/> (staženo 31. 3. 2012).

republice, aniž by se objevily jakékoliv jasnější plány, jak by taková Amerika měla vlastně vypadat.

V květnu 2009 PAC Our Country Deserves Better¹³⁴ obhajující „proreaganovský konzervatismus nízkých daní, malé vlády, silné národní obrany a respektu vůči síle rodiny jakožto jádra silné Ameriky“¹³⁵ (později se transformoval v Tea Party Express) začal organizovat celonárodní politické autobusové turné pojmenované Tea Party Express. Mezi příznivci Tea Party se objevovaly názory, že je na místě ostražitost vůči jakémukoliv PACu, ovšem na druhou stranu byly tyto organizace vnímány mimo jiné jako zdroj nezbytných financí. Navíc příklon k republikánům měl tuto stranu navrátit k jejím kořenům a pomoci k upevnění konzervativního hnutí.

Různé organizace Tea Party začínaly organizovat osvětové semináře pro své příznivce. Ty se týkaly například toho „jak se chovat jako správný vlastenec“¹³⁶ nebo pojednávaly o tom, jak Otcové zakladatelé založili Spojené státy, takže „každý Američan, který dnes uslyší tento úžasný příběh, se zajisté stane obhájcem a učitelem americké formule o svobodě“¹³⁷. Semináře však byly pořádány také pro širší veřejnost, která měla být obeznámena se současnou politickou situací v zemi, se zákony proti nimž hnutí protestovalo nebo představit a vysvětlit ústavu. Jak již bylo zmíněno, organizace Tea Party Express koncem srpna ještě uspořádala jakési autobusové turné, které plynule navazovala na demonstraci ve Washingtonu D.C. chystanou na 12. Zář 2009 a mělo proběhnout ve 33 městech¹³⁸ napříč celými Spojenými státy. *CNN* označila manifestace jako primárně zaměřené nikoliv proti navýšení vládních výdajů nebo zdravotnické reformě, ale proti Obamovi a demokratické administrativě jako takové. Joe Wierzbicki, jedna z předních tváří Tea Party Express, přičítal hnutí de-facto rozhodující úlohu v nadcházejících volbách do Kongresu v roce 2010: „Ti politici [demokraté], kteří nereagují na toto poselství, budou mít velké problémy se znovuzvolením“¹³⁹. Mnoho

¹³⁴ Volně přeloženo do češtiny: Naše země si zaslouží lepší zacházení.

¹³⁵ Brendan Steinhauser. „Tea Party Express Rolling Through the Country.“ *Free Republic*, May 8, 2009, dostupné na <http://www.freerepublic.com/focus/f-news/2247173/posts> (staženo 13. 4. 2012).

¹³⁶ „Tea Party Florida. Truth Attack: The Next Level.“ *ProLiberty*, dostupné na <http://www.proliberty.com/observer/20090702.htm> (staženo 10. 4. 2012).

¹³⁷ „Free Constitutional Webinar series The Making of America, Part 2 of 4.“ *Maine Refounders*, last modified August 9, 2009, dostupné na <http://themainteaparty.com/events/free-constitutional-webinar-1> (staženo 10. 4. 2012).

¹³⁸ Jeff Brady. „Tea Party Express` Takes Protests Cross-Country.“ *NPR*, August 30, 2009, dostupné na <http://www.npr.org/templates/story/story.php?storyId=112377549> (staženo 12. 4. 2012).

¹³⁹ Jim Spellman. „Tea Party Movement Has Anger, No Dominant Leaders.“ *CNN*, September 12, 2009, dostupné na <http://edition.cnn.com/2009/POLITICS/09/12/tea.party.express/#cnnSTCText> (staženo 13. 4. 2012).

účastníků protestů zdůrazňovalo, že ještě nikdy se demonstrací proti vládě nezúčastnili, ale že nynější situace v zemi jim přijde natolik vážná, že se cítili povinni jednat.

Doposud největší protest namířený proti prezidentu Obamovi následoval 12. září 2010 a odehrál se ve Washingtonu. Demonstrace, v jejímž pozadí stála FreedomWorks, byla namířena proti reformě zdravotnictví, proti nekontrolovatelným vládním výdajům a mělo se jednat „o vůbec největší setkání fiskálních konzervativců“¹⁴⁰. Eric Cantor, člen Sněmovny reprezentantů za Virginii, protesty označil za „probuzení v Americe... Lidé se začínají probouzet a vidět zemi, kterou vůbec nepoznávají.“¹⁴¹ Někteří protestující, kterých bylo mezi 60 a 70 tisíci¹⁴² a označovali se nejen pouze za republikány, ale také za demokraty, nezávislé či libertariány, přenášeli transparenty, na nichž byl Obama spodobněn jako Hitler nebo Joker¹⁴³, objevovaly se nápisy s hesly jako „Z Obamacare¹⁴⁴ se mi dělá zle“¹⁴⁵ nebo vyjadřovaly podporu právu držet zbraně či naopak nespokojenost s národním dluhem. Prezident byl obviňován, že se demokratické zřízení ve Spojených státech snaží přeměnit na socialismus. Demonstrace se zúčastnili také někteří přední republikáni jako Tom Price nebo Jim DeMint, který vyjádřil naději „že Kongres, Senát a prezident pochopí, že lidé mají strach z toho, co se děje“¹⁴⁶. Ze strany liberálních médií se vůči demonstracím Tea Party ozývaly kritické hlasy ohledně jejich extremismu, absenci pozitivní agendy a vůdčích osobností, které by hnutí někam posouvaly, což samo o sobě mělo v podstatě předurčit zánik Tea Party. Objevovaly se také obvinění ze strany demokratických politických špiček ohledně *astroturfového* původu hnutí. Nancy Pelosi, v té době vůdkyně demokratické většiny ve Sněmovně reprezentantů, prohlásila: „Je to *astroturf* iniciovaný některými z nejbohatších lidí

¹⁴⁰ Andrea Stone. „`Tea Party` Movement Takes Protest to Washington.“ *USA Today*, September 8, 2009, dostupné na http://www.usatoday.com/news/washington/2009-09-08-march_N.htm (staženo 10. 4. 2012).

¹⁴¹ David Weigel. „McConnell, Pence, Cantor, Praise Tea Party Protests.“ *The Washington Independent*, September 18, 2009, dostupné na <http://washingtonindependent.com/60052/mcconnell-pence-cantor-praise-tea-party-protests> (staženo 10. 4. 2012).

¹⁴² Russell Goldman. „Tea Party Protesters March on Washington.“ *ABC News*, September 12, 2009, dostupné na <http://abcnews.go.com/Politics/tea-party-protesters-march-washington/story?id=8557120> (staženo 10. 4. 2012).

¹⁴³ Záporná postava z americké komiksové série Batman.

¹⁴⁴ Neformální název pro reformu zdravotnictví prezidenta Obamy.

¹⁴⁵ „Tea Party Washington D. C. Photos: Conservative Protesters Rally Against Big Government.“ *The Huffington Post*, November 12, 2009, dostupné na http://www.huffingtonpost.com/2009/09/12/taxpayer-march-on-washing_n_284477.html (staženo 10. 4. 2012).

¹⁴⁶ Jeff Zeleny. „Thousands Rally in Capital to Protest Big Government.“ *The New York Times*, September 12, 2009, dostupné na http://www.nytimes.com/2009/09/13/us/politics/13protestweb.html?_r=1 (staženo 10. 4. 2012).

v Americe, aby se zajistilo uchování daňových úlev pro bohaté místo pro střední třídu¹⁴⁷.

V období ledna až července 2011 proběhlo ve Spojených státech o polovinu méně protestů Tea Party, než tomu bylo za stejné období v předešlém roce.¹⁴⁸ Harry Reid, vůdce demokratické senátní většiny, prohlásil: „Tea Party se zrodila kvůli ekonomice. Ekonomika je na tom pravděpodobně nejhůře, kdy byla, možná kromě velké krize. Tea Party se vytratí, jakmile se ekonomika zlepší. A ekonomika se zlepšuje po celou dobu.“¹⁴⁹

3. 2 Volby do Kongresu 2010

Během voleb 2010 *Fox News* uveřejnily seznam kandidátů, kteří veřejně deklarovali, že jsou podporováni hnutím Tea Party. V případě senátních voleb se jednalo o 9 kandidátů, v případě voleb do Sněmovny reprezentantů o 129 kandidátů.¹⁵⁰ Objevilo se mezi nimi několik známějších jmen. Například Jim DeMint kandidující za Jižní Karolínu, který byl senátorem zvolen roku 2005 a předtím v letech 1999–2005 působil jako kongresman a který mimo jiné prohlásil, že „homosexuálové a svobodné matky by neměli pracovat ve státních školách“¹⁵¹. DeMint se však později stal známějším spíše díky své opozici vůči zdravotnické reformě prezidenta Obamy, kdy varoval, že reforma bude znamenat velký zásah vlády do života občanů. Místo toho, pro republikána netradičně, navrhl zvýšení plateb pro Medicare a Medicaid a stimulaci větší soutěže na trhu se zdravotním pojištěním. Jako senátor DeMint stál v roce 2008 za založením Senátního fondu konzervativců¹⁵², jehož primárním cílem je pomoci konzervativním politikům vyznávajícím omezenou vládu, silnou obrannou politiku a

¹⁴⁷ Ryan Powers, „Pelosi: Tea Partiers Are Part of an `Astroturf` Campaign By `Some of the Wealthiest people in America`.“ *ThinkProgress*, April 15, 2009, dostupné na <http://thinkprogress.org/politics/2009/04/15/37578/pelosi-astroturf/> (staženo 11. 4. 2012).

¹⁴⁸ Data byla pořízena ze zdrojů organizací Tea Party Patriots a Americans for Prosperity. Zdroj: Scott Keyes. „Report: Number Of Tea Party Events Down More Than 50 Percent In 2011.“ *ThinkProgress*, July 22, 2011, dostupné na <http://thinkprogress.org/politics/2011/07/22/273766/tea-party-events-declining/> (staženo 29. 4. 2012).

¹⁴⁹ „Harry Reid: Tea Party `Will Dissappear` (Video).“ *The Huffington Post*, May 25, 2011, dostupné na http://www.huffingtonpost.com/2011/01/07/harry-reid-tea-party-will_n_806129.html (staženo 29. 4. 2012).

¹⁵⁰ „How the Tea Party Fared.“ *The New York Times*, November 4, 2011, dostupné na <http://www.nytimes.com/interactive/2010/11/04/us/politics/tea-party-results.html> (staženo 28. 4. 2012).

¹⁵¹ „The 2004 Campaign: Campaign Briefing – The State; Speaking as a Father, not a Son.“ *The New York Times*, October 7, 2004, dostupné na <http://query.nytimes.com/gst/fullpage.html?res=9904E6D8173BF934A35753C1A9629C8B63&ref=jimdemint> (staženo 17. 3. 2012).

¹⁵² V orig. *Senate Conservatives Fund*.

tradiční rodinné hodnoty, dostat se do Senátu. Principy, které fond hájí (mimo jiné i opozice vůči enormním dotacím na záchranu velkých společností, vůči potratům, zdravotnické reformě atp.) jsou velmi blízké představám Tea Party, což je velmi příznačné, protože DeMint samotný patří mezi vůdčí osobnosti hnutí.

V průběhu října 2010 fond použil 5,6 milionu dolarů¹⁵³ na podporu nezávislých kandidátů, z nichž všichni reprezentovali Republikánskou stranu a byly mezi nimi tváře úzce spojené s Tea Party jako Rand Paul, Marco Rubio nebo Christine O'Donnell.¹⁵⁴ Fondem podporovaní republikáni byli v primárkách dokonce podporováni i proti spolustraníkům, protože podle slov DeMinta „[n]ěkterí republikáni, kteří tu jsou již dlouhou dobu, utrácení velké peníze a podporují velkou vládu... voliči tyto republikány, kteří již nesdílejí principy, které činí naši zemi velkou, vyřadí.“¹⁵⁵ DeMint si během voleb dokázal získat velkou popularitu. Například konzervativní křesťanská organizace Family Research Council vyzvala své příznivce, aby se za něj modlili. Podle slov Toma McCluskyho, jednoho z vedoucích činitelů této organizace, to bylo poprvé, co své příznivce žádali, aby se modlili za nějakého politika, přičemž reakce byla údajně „fantastická... již teď máme několik desítek tisíc lidí, kteří řekli, že se za senátora DeMinta budou modlit.“¹⁵⁶

Hnutí Tea Party byly všeobecně přičítány vysoké šance na prosazení velkého množství jí podporovaných kandidátů. Výsledkem by bylo, že by se republikáni ocitli pod větším tlakem, aby splnili své sliby ohledně výrazného seškrtnání výdajů a daní, odvolali zdravotnickou reformu nebo postupně odstranili Social Security a Medicare. Kandidáti Tea Party si totiž vedli lépe, než se očekávalo a nejednou v primárkách porazili silnější kandidáty. Ovšem v několika případech se volby vyvinuly naopak ve prospěch demokratů kvůli kontroverzím, které některé kandidáty Tea Party doprovázely. Mezi příklady tohoto jevu patřila například Christine O'Donnell, bývalá marketingová konzultantka, která překvapivě vyhrála delawarské republikánské primárky nad etablovaným Michaellem N. Castlem¹⁵⁷. Výsledek se dá interpretovat jako

¹⁵³ Peter Overby, „DeMint Increases Clout By Banking On Conservatives.“ *NPR*, November 12, 2010, dostupné na <http://www.npr.org/2010/11/12/131271082/demint-increases-clout-by-banking-on-conservatives> (staženo 18. 3. 2012).

¹⁵⁴ Marco Rubio obdržel 589 tisíc dolarů, Christine O'Donnell 535 tisíc a Rand Paul 284 tisíc. Zdroj: Overby. „DeMint Increases Clout By Banking On Conservatives.“

¹⁵⁵ Kate Zernike. „Governor Crist Becomes a Right-Wing Target.“ *The New York Times*, November 15, 2009, dostupné na <http://www.nytimes.com/2009/11/16/us/politics/16crist.html?pagewanted=all> (staženo 17. 3. 2012).

¹⁵⁶ Overby. „DeMint Increases Clout By Banking On Conservatives.“

¹⁵⁷ O'Donnell získala 53,1 % hlasů, zatímco Castle 46,9 %. Zdroj: „Complete 2010 Delaware Primary Results.“ *DelawareOnline*, September 14, 2010, dostupné na

výraz rozhořčení, které Castl u aktivistů Tea Party vyvolal svým hlasováním pro prezidentem Obamou zaštiťovaný zákon o emisních povolenkách (*cap-and-trade bill*). Mimo to byl Castle delawarskou buňkou organizace 9-12 Patriots prezentován jako typický příslušník elity, která postrádá kontakt s obyčejnými voliči. O'Donnell se Castla snažila ve své kampani diskreditovat pro jeho vysoký věk (71 let) a označovala ho jako „zženštilého“¹⁵⁸. Po svém vítězství v primárkách O'Donnell hlásala, že je „Konec politiky, jak ji známe“¹⁵⁹. Po svém vítězství v primárkách O'Donnell hlásala, že je „Konec politiky, jak ji známe“¹⁶⁰ a o svých příznivcích tvrdila, že pracují pro „věc větší než jsou oni samotní“. Na otázku, co si pod tím představí, však nedokázala odpovědět.

O'Donnell dostala na svoji kampaň od organizace Tea Party Express 250 tisíc dolarů¹⁶¹ a Frank Rich z *The New York Times* ji označil za „ochotnou hrát roli užitečného idiota pro stranu“¹⁶² a za „populistické krytí pro miliardáře a korporátní zájmy, které průběžně infikují hnutí Tea Party“¹⁶³. Mimo jiné jsou s jejím jménem spojené závažnější skandály, které také měly ve výsledku pro demokraty prospěch. Peníze, které získala na kampaň, použila na zaplacení poloviny nájemného za svůj dům a byly použity i na další osobní výdaje. Kandidátka při tom tvrdila, že se nejedná o nic nevhodného, protože skutečné místo, kde žije, je nucena skrývat kvůli svým protivníkům. Kromě toho O'Donnell lhala, když tvrdila, že svůj vysokoškolský diplom z Fairleigh Dickinson University získala v roce 1993, přičemž ve skutečnosti jej obdržela až v září 2010.¹⁶⁴ Nakonec O'Donnell svůj souboj o senátní křeslo prohrála s demokratem Chrisem Coonsem, k čemuž nepochybně přispěly i výše zmiňované kauzy.

Podobná situace jako v Delaware, kdy Tea Party měla zdánlivě jasně získat senátorské křeslo, se opakovala také v Nevadě. Zde se proti stávajícímu senátorovi a zároveň vůdci demokratické většiny Harry Reidovi, který byl považován za jednoho z největších stoupců prezidenta Obamy, postavily dvě osobnosti s podporu Tea Party

---

http://www.delawareonline.com/article/20100914/NEWS02/100914046/Complete-2010-Delaware-primary-results?nclick_check=1 (staženo 14. 5. 2012).

¹⁵⁸ „Primary Day 2010: The Tea Party's Snarl.“ *The New York Times*, September 15, 2010, dostupné na http://www.nytimes.com/2010/09/16/opinion/16thu1.html?_r=1&ref=christineodonnell (staženo dne 19. 3. 2012).

¹⁵⁹ Ibid.

¹⁶⁰ Bob Moser. „Beyond 'Throw the Bums Out'.“ *The New York Times*, September 15, 2010, dostupné na <http://www.nytimes.com/roomfordebate/2010/09/15/can-the-tea-party-win-in-november/going-beyond-throw-the-bums-out> (staženo dne 18. 3. 2012).

¹⁶¹ Ibid.

¹⁶² Frank Rich. „The Very Useful Idiocy of Christine O'Donnell.“ *The New York Times*, October 2, 2010, dostupné na http://www.nytimes.com/2010/10/03/opinion/03rich.html?_r=1&ref=frankrich (staženo 28. 4. 2012).

¹⁶³ Ibid.

– Sue Lowden a Sharron Angle. Lowden, bývalá předsedkyně republikánů v Nevadě a nevadská senátorka, 1. října 2009 oznámila, že se bude ucházet o senátorský post v Kongresu. Ještě koncem roku 2009 se zdálo, že situace se pro Lowden vyvíjí dobře, protože Reidovi se například vytýkalo, že kampaň chtěl vést pouze na základě svého dlouholetého působení jako senátor za Nevadu, zatímco Lowden se chtěla zaměřit na problémy, které Nevadu aktuálně sužovaly – především jedno z nejvyšších procent nezaměstnanosti ve Spojených státech nebo vůbec nejvíce majetku zabaveného v exekucích kvůli neschopnosti dlužníků splácet hypotéky.¹⁶⁵

Vcelku obstojnou šanci, kterou Lowden měla k pokoření Reida, však nakonec pokazila aféra, která ji provázela od roku 2008. V dubnu se totiž na republikánském sjezdu v Nevadě objevily davy stoupců Rona Paula, z nichž se mnozí angažují v hnutí Tea Party, a převzaly kontrolu nad konferencí, aby zvolily delegáty nakloněné svému kandidátovi na zářijový celonárodní republikánský sjezd. Lowden situaci nezvládla a spolu s dalšími vedoucími činiteli republikánů v Nevadě sjezd ukončila a slíbila, že svolá nový sjezd později. Svě slovo nedodržela a místo toho uspořádala uzavřenou konferenci, na níž byl schválen seznam delegátů nakloněných McCainovi. Tímto činem si vysloužila špatné jméno u nevadských libertariánů, i když na shromáždění příznivců Tea Party byla přijata velmi kladně. Událostí, která definitivně pohřbila její šanci dostat se do Kongresu, bylo interview, ve kterém vyjádřila názor, že řešením pro zdravotnictví ve Spojených státech by bylo zavedení barterového systému. „Předtím, než jsme měli zdravotní péči, za starých dob, by naši prarodičové lékaři přinesli slepici nebo by řekli ‚Vymaluji ti dům‘,“¹⁶⁶ což ji vysloužilo kritiku a posměch napříč médií. Například server *The Daily Beast* vydal článek s názvem „Vítejte do 21. století, Sue Lowden“ a opoziční aktivisté zahájili kampaň *Chickens for Checkups*¹⁶⁷.

Namísto Lowden se tak z řad Tea Party teprve v červnu 2010 vynořila Sharron Angle, dříve spíše neznámá politička, která v letech 1999–2007 působila jako členka nevadské Sněmovny reprezentantů a ve své oficiální internetové prezentaci byla označena za ženu, která ctí zásady Otců zakladatelů – „zaslíbit naše životy, naše jmění

---

¹⁶⁴ Collins. „Horror in the Hedges.“

¹⁶⁵ Matt Lewis. „Can Sue Lowden Knock Out Fightin‘ Harry Reid in Nevada?“ *Politics Daily*, dostupné na <http://www.politicsdaily.com/2009/11/18/can-sue-lowden-knock-out-fightin-harry-reid-in-nevada/> (staženo 22. 3. 2012).

¹⁶⁶ Brian Montopolí. „Sue Lowden Stands by Chicken Health Care Barter Plan.“ *CBS News*, dostupné na http://www.cbsnews.com/8301-503544_162-20003163-503544.html (staženo 22. 3. 2012).

¹⁶⁷ Volně přeloženo: Slepice za prohlídku.

a naši čest` k ochraně naší svobody“¹⁶⁸. Kandidátce nahrávalo i to, že v Nevadě, která zažívala silnou krizi důvěry v nového prezidenta, mohla snadno využít Reidových úzkých vztahů s Bílým domem proti němu. Pro její úspěch mělo být podstatné i to, aby se svými názory nedostala až příliš napravo politického spektra, protože v okruhu svých příznivců a odpůrců byla a je známá pro svůj vyhraněný konzervatismus a zároveň pro svou energičnost. Například během kampaně v roce 2002 nad svým soupeřem Gregem Browerem zvítězila tak, že každý večer chodila od domu k domu a přesvědčovala lidi, aby volili ji.¹⁶⁹

V Nevadě nejvíce vešla ve známost podporou nakonec neúspěšného zákona, který měl napomoci šíření informací dokazujících vědecky danou zákonitost mezi potraty a zvýšeným výskytem rakoviny prsu. Kromě toho Angle silně podporovala, aby Spojené státy využívaly své přírodní zdroje a byly méně závislá na dovážené ropě“; údajně více než stokrát¹⁷⁰ hlasovala proti zvýšení různých daní a poplatků; prosazovala privatizaci Medicare a Social Security; hájila právo nosit zbraně a tradiční rodinné hodnoty, které pro ni jsou základním kamenem americké společnosti; a navrhovala zrušení ministerstva školství.¹⁷¹ Některé body jejího programu jí znepráčetily mnoho republikánů a její politické kariéře také rozhodně neprospěl výrok, že americká města ovládá šaría¹⁷² nebo faux pass, když hispánským dětem řekla, že podle ni vypadají jako Asiaté.¹⁷³

Během dne, kdy se konaly samotné volby, Angle nechala zveřejnit memorandum, v němž hovořila o tom, že vítězství by z ní udělalo symbol amerického nesouhlasu s prezidentem Obamou a stalo by se varováním všem členům Senátu, aby se již dále nesoustředili na svá vlastní přání, ale na přání voličů. Navíc sebevědomě tvrdilo, že Angle s přehledem vedla v posledních osmi předvolebních průzkumech a že: „[d]nes večer bude první ženou v historii, která se stala senátorkou za Nevadu.“¹⁷⁴

¹⁶⁸ „Sharron Angle, Biography.“ *SharronAngle.com*, dostupné na <http://sharronangle.com/sharron-angle-biography> (staženo dne 24. 3. 2012).

¹⁶⁹ Jennifer Steinhauer. „Nevada Challenger Lifted by Tea Party Ardor.“ *The New York Times*, June 5, 2010, http://www.nytimes.com/2010/06/10/us/politics/10nevada.html?_r=1&ref=sharronangle (staženo dne 23. 3. 2012).

¹⁷⁰ „Issues.“ *SharronAngle.com*, dostupné na <http://sharronangle.com/issues> (staženo dne 24. 3. 2012).

¹⁷¹ Ibid.

¹⁷² Systém islámského náboženského práva.

¹⁷³ Gail Collins. „The Day After the Day After.“ *The New York Times*, September 3, 2010, dostupné na <http://www.nytimes.com/2010/11/04/opinion/04collins.html?ref=sharronangle> (staženo dne 24. 3. 2012).

¹⁷⁴ „Angle Confident and Defiant.“ *Time*, November 2, 2010, dostupné na <http://thepage.time.com/2010/11/02/angle-confident-and-defiant/> (staženo 24. 3. 2012).

Předpokládalo se, že souboj Angle s Reidem bude velmi těsný, ale nakonec mezi nimi byl pětiprocentní rozdíl (Reid 50 %, Angle 45 %)¹⁷⁵. Reid výhru okomentoval slovy: „Dnes večer si Nevada vybrala naději před strachem. Dnes večer se Nevada rozhodla jít kupředu, ne zpět.“¹⁷⁶ Angle naproti tomu ve své řeči po ohlášení výsledků pronesla: „Inspirovali jsme nejen republikány, ale inspirovali jsme také demokraty a nezávislé. Mohou nás nazývat Tea Party, ale my víme, že jsme Američané z Main Street.“¹⁷⁷ Prohra podle Judsona Phillipse, předsedy organizace Tea Party Nation, však znamenala, že Tea Party nezískala velmi cenný stát, což mělo za následek oslabení její morálky a zároveň vzbudila zdání, že obrovský vliv, který se hnutí přičítal, není až tak silný.

Další významnou tváří reprezentující hnutí Tea Party, která se objevila během voleb 2010, byl Marco Rubio, pro kterého se v souvislosti s Tea Party ujala přezdívka „korunní princ“ a spekulovalo se o tom, že jeho postavení nakonec vykrytalizuje v pozici vůdce hnutí. Rubio, který byl v roce 2010 předsedou floridské sněmovny reprezentantů, se na začátku roku 2010 ukázal jako velká hrozba pro stávajícího republikánského guvernéra Charlie Crista, jež se chystal opustit republikány a kandidovat jako nezávislý. Favoritem Tea Party se Rubio stal díky svému projevu, který přednesl v únoru na Conservative Political Action Conference a v němž obvinil stávající politickou elitu z toho, že se „úmyslně a systematicky snaží změnit naši vládu, naši ekonomiku a naši zemi.... [rok] 2010 je referendem o identitě naší země... lidé chtějí vůdce, kteří přijdou do Washingtonu a postaví se velké vládě, nebudou s ní spolupracovat... Američané chtějí vůdce, kteří zjednoduší daňový systém, dostanou pod kontrolu nekontrolovatelně rostoucí federální dluh a každoroční deficit.“¹⁷⁸ Rubio přislíbil přijetí všech možných opatření k boji proti radikálnímu islámskému terorismu a k zajištění souzení osob podezřelých z terorismu před vojenským tribunálem na Guantánamu a nikoliv před civilním soudem na Manhattanu.¹⁷⁹ V červenci Rubio zveřejnil svůj recept na to, jak zlepšit ekonomickou situaci a snížit zadlužení nazvaný

¹⁷⁵ Adam Nagourney. „Harry Reid Keeps His Seat as Democrats Hold Senate.“ *The New York Times*, November 3, 2010, dostupné na <http://www.nytimes.com/2010/11/03/us/politics/03nevada.html?ref=sharronangle> (staženo 24. 3. 2012).

¹⁷⁶ Steve Friess. „Harry Reid Wins in Nevada, Denying Tea Party Midterms' Biggest Prize.“ *Politics Daily*, November 3, 2010, dostupné na <http://www.politicsdaily.com/2010/11/03/harry-reid-wins-in-nevada-denying-tea-party-the-midterms-bigge/> (staženo 24. 3. 2012).

¹⁷⁷ Nagourney. „Harry Reid Keeps His Seat.“

¹⁷⁸ „Marco Rubio's CPAC Speech: The Transcript.“ *The Washington Post*, February 18, 2010, dostupné na <http://voices.washingtonpost.com/44/2010/02/marco-rubios-cpac-speech-the-t.html> (staženo 20. 3. 2012).

¹⁷⁹ „Marco Rubio's CPAC.“

„12 jednoduchých cest k tomu, aby naše ekonomika začala růst“, který se následně setkal s oprávněnou kritikou. Kdyby se totiž Spojené státy vydaly cestou Marca Rubia, k jejich deficitu by v následujících deseti letech bylo potřeba přičíst dalších 3,1 bilionu dolarů.¹⁸⁰

Přesto byly Rubiovy vyhlídky na Floridě nadějně. Počet registrovaných demokratů sice převyšoval počet republikánů, ale je třeba brát v potaz, že floridští demokraté se obecně považují za konzervativnější a není tedy vyloučeno, že někteří z nich pravidelně hlasují pro republikánské kandidáty. V této době navíc republikáni již deset let floridský kongres ovládali. Rubio, syn kubánských imigrantů, kromě toho, že prosazoval snížení daní a deficitu, se na voliče snažil zapůsobit tím, že o sobě tvrdil, je živoucím důkazem toho, že Spojené státy jsou zemí, která dává příležitost každému. Navíc varoval, že Crist a Meek (demokratický kandidát) chtějí pouze zachovat status quo a pokud budou demokraté ponecháni u moci, přemění USA ve „sklerotickou sociální demokracii evropského stříhu“¹⁸¹. V té době zaznívaly hlasy (především z úst politického komentátora Rushe Limbaugha), které o Rubiovi hovořily jako o žhavém kandidátovi pro prezidentské volby v roce 2012¹⁸².¹⁸³ Rubio musel nicméně zároveň čelit obvinění ze zneužití stranických kreditních karet pro osobní potřebu. Tato aféra se však nakonec významněji neprojevila na Rubioových preferencích a kandidát spíše těžil z toho, že 48%¹⁸⁴ voličů sami sebe označili za „rozhněvané“ na federální vládu a dalších 29 %¹⁸⁵ s ní bylo nespokojeno. V hlasování 2. listopadu nakonec Rubio získal 48,9% hlasů a volbách zvítězil¹⁸⁶.

Poslední významnou figurou ve volbách 2010, kterou v této kapitole chci představit, je Rand Paul, syn Rona Paula, jenž se stejně jako jeho otec ideologicky řadí k tzv. paleokonzervatismu¹⁸⁷. V srpnu 2009 se Rand Paul, libertarián, který sám sebe

¹⁸⁰ M. S. „Marco Rubio's numbers.“ *The Economist*, August 24, 2010, dostupné na http://www.economist.com/blogs/democracyinamerica/2010/08/marco_rubio (staženo 20. 3. 2012).

¹⁸¹ „Is Rubio stoppable?“ *The Economist*, September 23, 2010, <http://www.economist.com/node/17103711> (staženo 21. 3. 2012).

¹⁸² Rubio se nakonec rozhodl nekandidovat a odmítl i možnost nominace na vice-prezidentský post.

¹⁸³ „Is Rubio Stoppable?“

¹⁸⁴ „September 30, 2010 – Angry Voters Push Rubio To Top In Florida Senate Race, Quinnipiac University Poll Finds; Voters Say Republican Most Shares Their Values.“ Dostupné na http://www.ebook.downappz.com/?page=download&id=%7F%7Bkov%27&file=A_Companion_to_American_Foreign_Relations.pdf#df (staženo 21. 3. 2012).

¹⁸⁵ Ibid.

¹⁸⁶ „Election 2010.“ *The New York Times*, dostupné na <http://elections.nytimes.com/2010/results/florida> (staženo 21. 3. 2012).

¹⁸⁷ Termín označuje odnož konzervativní politické filozofie, která je typická zejména pro Spojené státy. Jejími charakteristickými znaky jsou důraz na tradici, omezenou vládu, občanskou společnost, antikolonialismus, antikorporativismus a antifederalismus. Pro paleokonzervativce je důležitý také prvek

označuje za „konstitucionálního konzervativce“¹⁸⁸ stal neočekávaným kandidátem do Senátu za Kentucky, které je podle stranické příslušnosti většiny registrovaných voličů spíše demokratickým státem, avšak během voleb do Kongresu mají jeho obyvatelé často tendenci podporovat republikány. Rand Paul se stal vážnou hrozbou pro Treye Graysona¹⁸⁹ v boji o křeslo odcházejícího republikánského senátora Jima Bunninga. Paul, pro kterého je téměř jakákoliv federální iniciativa v rozporu s Ústavou, svoji kampaň založil na nedůvěře k velké vládě a k republikánskému establishmentu, který se podle něj zpronevěřil svým zásadám a lhal voličům, a do listopadu se mu podařilo od svých příznivců získat přibližně 1,3 milionu dolarů¹⁹⁰. Ve své řeči z 15. dubna 2009 republikány obvinil ze zdvojnásobení deficitu, McCaina a Obamu nařkl z obhajování stejné politiky navyšování státního dluhu, jakou započal Bush, a Spojené státy a americkou společnost označil za „zbankrotované“.¹⁹¹ Paulovi, který byl pro mnohé voliče lákavým kandidátem kvůli svému distancování se od republikánů, však mohly uškodit jeho extrémní postoje jako například zastavení angažmá federálních úřadů v boji proti drogám, což ve státě, který drogové problematice přikládá velký význam¹⁹², pro něj mohl znamenat ztrátu potencionálních voličů. I návrhy zrušit ministerstvo školství, energetiky a obchodu mohlo být pro řadu občanů Kentucky, jakož i americký elektorát obecně, přinejmenším zarážející. Rand Paul podobně jako jeho otec také zastával minimální zásahy vlády do života občanů: „Nechci žít v opatrovnickém státě, kde mi lidé říkají, kam mohu jít a co mohu dělat.“¹⁹³

Pro některé republikány jako byl bývalý viceprezident Dick Cheney nebo senátor Mitch McConnell však byly názory Randa Paula přinejmenším znepokojující,

---

náboženské, regionální, národní a západní identity. Zdroj: „Paleoconservative.“ *Conservapedia*, last modified January 4, 2012, dostupné na <http://www.conservapedia.com/Paleoconservative>, (staženo 4. 4. 2012).

¹⁸⁸ Ian Urbina. „In Kentucky, a Senate Candidate with a Pedigree for Agitation.“ *The New York Times*, November 25, 2009, dostupné na http://www.nytimes.com/2009/11/26/us/politics/26kentucky.html?_r=1&ref=randpaul (staženo 2. 4. 2012).

¹⁸⁹ Paul si během své kampaně liboval označovat svého oponenta celým jménem, tedy Charles Merwin Grayson III. Z Graysona, syna bankéře, tak udělal v souladu s tónem své kampaně symbol boje proti republikánským elitám.

¹⁹⁰ Urbina. „In Kentucky, a Senate Candidate.“

¹⁹¹ „Rand Paul’s Tea Party Speech – Bowling Green, KY.“ *RonPaul.com*, April 17, 2009, dostupné na <http://www.ronpaul.com/2009-04-17/rand-pauls-tea-party-speech-bowling-green-ky/> (staženo 2. 4. 2012).

¹⁹² Velká většina kriminálních činů, kterými se policie v Kentucky zabývá, je spojena s drogami. V některých okresech dokonce až 95 %. Zdroj: „Paul: Eastern Kentucky Drug Problem Not `A Real Pressing Issue`.“ *Kentucky.com*, August 13, 2010, dostupné na <http://www.kentucky.com/2010/08/13/1390380/paul-eastern-kentucky-drug-problem.html> (staženo 16. 5. 2012).

¹⁹³ Deborah Solomon. „Tea Time.“ *The New York Times*, April 3, 2010, dostupné na http://www.nytimes.com/2010/04/04/magazine/04fob-q4-t.html?_r=1&ref=randpaul (staženo 3. 4. 2012).

například v oblasti národní bezpečnosti, kdy prosazoval uzavření guantánamské věznice a repatriaci zadržovaných jedinců zpět do Afghánistánu, a stanuli proti němu, alespoň dočasně, v opozici. Jeho kredibilitu a postavení poněkud poškodil také přístup k problematice Medicare a Social Security. O Medicare ještě roku 2009 prohlásil, že se jedná o „socializovanou medicínu“¹⁹⁴ a byl pro omezení výdajů na tento program, avšak nikoliv na úkor chirurgů, kterým „by mělo být povoleno zajistit si pohodlné živobytí“¹⁹⁵. V otázce Social Security bylo jeho receptem na řešení rostoucích výdajů tohoto vládního programu zvýšení věkového limitu z 67 na 70 let pro možný odchod do důchodu. Nicméně po vítězství v primárkách svůj postoj poněkud modifikoval a prohlásil, že věkovou hranici by ponechal beze změn.

Volby v Kentucky se obecně braly jako směrodatné z hlediska změření skutečné antipatie veřejnosti vůči Bílému domu a federální vládě a z pohledu Randa Paula měly přinést jeho jasné vítězství coby součást „přílivové vlny hnutí Tea Party, která již zasáhla Utah a nyní míří do Kentucky“¹⁹⁶. Po svém vítězství v primárkách Paul prohlásil, že je hrdým stoupencem Tea Party, a vyvrátil obavy svých příznivců, že zmírní své postoje, aby měl úspěch u centristických voličů. Zároveň sdělil, že republikáni jeho vítězstvím dostali jasný signál, aby nepodceňovali hlas *grassroots* aktivistů.¹⁹⁷ Na hlavu Paula se začala snášet i kritika ohledně jeho možných rasistických názorů, když odmítl odpovědět na otázku, zda plně podporuje zákon o občanských právech Civil Rights Act z roku 1964. I kvůli dalším podobně kontroverzním momentům či výrokům v jeho politické kariéře se jak demokratům, tak republikánům nezdálo pravděpodobné, že by se mu podařilo vítězství zopakovat i v listopadových volbách, protože měl stanout proti zkušenému politikovi, generálnímu prokurátorovi Kentucky demokratovi Jackovi Conwayovi. Jeho rétorika mohla občas působit na voliče

---

¹⁹⁴ Bruce Schreiner. „Rand Paul Takes More Moderate Tone On Medicare After Winning Kentucky Primary.“ *The Huffington Post*, May 19, 2010, dostupné na http://www.huffingtonpost.com/2010/05/19/rand-paul-takes-more-mode_n_582549.html (staženo 3. 4. 2012).

¹⁹⁵ Jonathan Weisman. „Rand Paul: Cur Spending But Not Medicare Doctor Payments.“ *Washington Wire*, dostupné na <http://blogs.wsj.com/washwire/2010/05/14/rand-paul-cut-spending-but-not-medicare-doctor-payments/> (staženo 3. 4. 2012).

¹⁹⁶ Jeff Zeleny. „In Three Turbulent Primaries, Measures of Voter Discontent.“ *The New York Times*, May 17, 2010, dostupné na <http://query.nytimes.com/gst/fullpage.html?res=9804E0DD1F3CF934A25756C0A9669D8B63&ref=randpaul> (staženo 3. 4. 2012).

¹⁹⁷ Kate Zernike. „Paul Vows to Remain True to the Tea Party.“ *The New York Times*, May 18, 2010, dostupné na http://www.nytimes.com/2010/05/19/us/politics/19paul.html?_r=1&ref=randpaul (staženo 4. 4. 2012).

depresivním dojmem, protože hovořil o „tikající bombě dluhu“¹⁹⁸ a „blížícím se dni zúčtování“¹⁹⁹. Navzdory Paulovým předešlým tvrzením o jeho neústupnosti ze svých zásad se ukázalo, že jeho postoj je přece jen flexibilnější. Původně tvrdil: „Lidé říkají, že se musím přikrčit a kličkovat, že se musím vzdát svého konzervativního poselství, stát se umírněnějším, vzdát se Tea Party a distancovat se od ní,“²⁰⁰ což původně odmítal. Například v září 2010 pro něj a další republikánské senátory Mitch McConnell uspořádal benefiční večeři, kam Paul přišel. Nedodržel tak svůj slib, že nebude přijímat dary od politiků, kteří podpořili *bailout* ve výši 700 miliard dolarů.²⁰¹

Paul získal během léta nad Conwayem značný náskok. Jednou z jeho výhod totiž bylo, že v konzervativním Kentucky byli lidé spíše zaměřeni proti Obamovi, ovšem bylo otázkou, jak se nakonec zachovají v případě libertariánského kandidáta. Druhou stranou mince bylo však Conwayovo nevhodné chování, které se projevilo v urážlivé kampani proti Paulovi. Den před volbami Conway, kterého přijel podpořit Bill Clinton, na Paulovu adresu jízlivě poznamenal: „(Clinton) Neměl otce, který by kandidoval na prezidenta a neměl výhodu příspěvků získaných díky internetu“²⁰². Do konce září se rozdíl mezi kandidáty téměř vyrovnal, Paul nad Conwayem vedl o pouhé 4 procentní body²⁰³, ale těsně před volbami se poměr změnil na 55-40²⁰⁴ v Paulův prospěch a 2. listopadu skutečně zvítězil. Conway tak doplatil na své „podpásové“ metody, které spolu s nepřilíživou náladou voličů vůči demokratům, zajistily Paulovi senátorské křeslo.

Výsledky primárek v obecné rovině potvrdily, že Tea Party byla významnou politickou silou v Americe, která kromě mnoha vítězství ve volbách do Kongresu²⁰⁵,

¹⁹⁸ Perry Bacon Jr. „Can Rand Paul defeat Jack Conway?“ *The Washington Post*, May 19, 2010, dostupné na <http://voices.washingtonpost.com/44/2010/05/can-rand-paul-defeat-jack-conw.html> (staženo 5. 4. 2012).

¹⁹⁹ Ibidem.

²⁰⁰ „Rand Paul GOP Primary Victory Speech in Kentucky: „I Have a Message from the Tea Party – We’ve Come to Take Our Government Back“ – Video 5/18/10.“ *Freedom’s Lighthouse*, May 18, 2010, video clip, <http://www.freedomslighthouse.com/2010/05/rand-paul-gop-primary-victory-speech-in.html> (staženo 5. 4. 2012).

²⁰¹ Katharine Q. Seelye. „For Tea Party Candidate, Time to Temper Message.“ *The New York Times*, October 3, 2010, dostupné na <http://www.nytimes.com/2010/10/04/us/politics/04paul.html?ref=randpaul> (staženo 5. 4. 2012).

²⁰² (Volný překlad). Steve Watson. „Rand Paul Beats Conway To Become US Senator.“ *Prison Planet*, November 2, 2010, dostupné na <http://www.prisonplanet.com/paul-romping-home-to-randslide-victory-in-kentucky.html> (staženo 5. 4. 2012).

²⁰³ Jonathan Martin. „Rand Paul, Jack Conway Duel for Kentucky’s Soul.“ *The Politico*, dostupné na <http://www.politico.com/news/stories/1010/43452.html> (staženo 5. 4. 2012).

²⁰⁴ Watson. „Rand Paul Beats.“

²⁰⁵ Kandidáti Tea Party získali celkem 5 míst v Senátu a 39 míst ve Sněmovně reprezentantů. Prohráli volby o 3 senátní křesla a o 82 křesel ve Sněmovně reprezentantů. („How the Tea Party Fared“).

získala také přes 700²⁰⁶ křesel v legislativních orgánech jednotlivých států. Někteří komentátoři nicméně Tea Party vytýkali absenci hlubších principů a pozitivní agendy, která by její kandidáty mohla stát vítězství v listopadových všeobecných volbách. Relativně velký úspěch Tea Party během podzimních voleb se dá do určité míry objasnit při pohledu na data z průzkumů veřejného mínění. Počet Američanů, kteří se považovali za příznivce hnutí, se v roce 2010 stabilně pohyboval v rozmezí 26–31 %²⁰⁷, přičemž těsně před volbami to bylo 27 %²⁰⁸. Pozitivně na Tea Party pohlíželo 41 %²⁰⁹ lidí. Jako důkaz toho, že kandidáty Tea Party mohlo mnoho voličů zvolit kvůli tomu, že nabízeli určitou alternativu k Demokratické i k Republikánské straně, může posloužit skutečnost, že od roku 2009 stoupl počet Američanů, kteří si přáli vznik třetího politického uskupení z přibližně 48 na 58 %²¹⁰, což vůdčí činitelé Tea Party odmítali. Navíc je zřejmé, že na volby netrpělivě čekali především konzervativní voliči – 45 % voličů, kteří na otázku v průzkumu odpověděli, že jsou velmi netrpěliví, se považovali za „absolutní konzervativce“, zatímco „umírněných“ bylo 22 % a „absolutních liberálů“ 26 %.²¹¹ Krom toho americká veřejnost, která v rámci volebního spektra začala tíhnout spíše doprava, měla všeobecně menší důvěru ve své zvolené představitele než kdykoliv předtím. To se zákoně projevilo na úspěších kandidátů podporovaných Tea Party, z nichž řada měla s politikou neměla zkušenost, především ve střetech uvnitř Republikánské strany.²¹² Jak David Brooks trefně poznamenal ve svém komentáři „před rokem byli stoupenci Obamy těmi vášnivými. Dnes to jsou brigády Tea Party.“²¹³ Přes velký potenciál, se kterým Tea Party šla do voleb, se nakonec ukázalo, že nebyl zcela využit kvůli obavám z vyhraněnosti její agendy, takže v případech, kdy by ostatní skutečnosti nahrávaly jejímu jasnému úspěchu, ve výsledku prohrála jako například v Nevadě, kde Sharron Angle podlehla demokratovi Harry Reidovi. Vystála rovněž

²⁰⁶ Sam Tanenhaus. „History vs. Tea Party.“ *The New York Times*, January 14, 2012, dostupné na <http://www.nytimes.com/2012/01/15/sunday-review/gop-history-vs-the-tea-party.html?pagewanted=all> (staženo 1. 5. 2012).

²⁰⁷ Jeffrey M. Jones. „Americans See Positive, Negative Effects of the Tea Party Movement.“ *Gallup*, November 4, 2010, dostupné na <http://www.gallup.com/poll/144242/Americans-Positive-Negative-Effects-Tea-Party-Movement.aspx> (staženo 20. 3. 2012).

²⁰⁸ Ibid.

²⁰⁹ David Brooks. „The Tea Party Teens.“ *The New York Times*, January 4, 2010, dostupné na <http://www.nytimes.com/2010/01/05/opinion/05brooks.html?ref=marcorubio> (staženo 20. 3. 2012).

²¹⁰ Jeffrey M. Jones. „Americans Renew Call for Third Party.“ *Gallup*, September 17, 2010, dostupné na <http://www.gallup.com/poll/143051/Americans-Renew-Call-Third-Party.aspx> (staženo 20. 3. 2012).

²¹¹ Frank Newport. Jeffrey M. Jones. „Conservatives Most Enthusiastic About Voting in 2010 Midterm.“ *Gallup*, May 18, 2010, dostupné na <http://www.gallup.com/poll/128069/Conservatives-Enthusiastic-Voting-2010-Midterm.aspx> (staženo 20. 3. 2012).

²¹² Brooks. „The Tea Party Teens.“

²¹³ Ibid.

otázka, zda nováčci v Kongresu budou mít pozitivní vliv na legislativní proces, nebo se stanou pouze překážkou pro jakoukoliv iniciativu prezidenta Obamy a Demokratické strany. V této souvislosti je také zajímavé, že přes velkou mediální pozornost (avšak především ze strany *Fox News*), které se Tea Party dostávalo, v září 2010 ještě stále 45 %²¹⁴ dospělých Američanů o existenci Tea Party vůbec nevědělo.

Během roku se podle výroků, které padaly, zdálo, že země stojí na pokraji občanské revoluce. Sarah Palin běžně používala výrazy jako tyranie a socialismus jako charakteristické rysy demokratické vlády v Bílém domě, Angle označila členy Kongresu za „vnitřní nepřátele“²¹⁵. Podle Glenna Becka je prezident Obama „rasista... který se snaží navrátit staré rasové pořádky.“²¹⁶ Lloyd Marcus, jeden z předních řečníků Tea Party, označil volby za velké vítězství Tea Party, které zajistí to, že „demokraté a republikáni již více nebudou provádět zákulisní dohody a vládnout proti vůli lidu“²¹⁷. Tea Party skutečně slavila významné úspěchy, ať už se jednalo o výše zmíněné vítězství na Floridě, dále v Kentucky, kde vyhrál Rand Paul, nebo v Jižní Karolíně, kde se guvernérkou stala Nikki Haley. To bylo vítězstvím i pro Sarah Palin, která ji podporovala. Z hlediska hnutí, které na americké politické scéně působilo poměrně krátce, se jednalo o impresivní nástup.

Vstupem na Kapitol hnutí získalo jedinečnou příležitost, jak svoji agendu, byť poněkud nejasněnou a často nekonkrétní, aplikovat v rámci zákonodárného procesu. Byla nutné, aby se z protestního hnutí transformovalo v efektivní politickou sílu v Kongresu, která nebude fungovat jako pouhá neprostupná zeď pro každou iniciativu ze strany demokratů. To v podstatě mělo také přinést přehodnocení extrémních a nerealistických postojů a požadavků, které už během voleb kandidátům Tea Party uškodily, a přistoupení k nezbytným kompromisům, pokud se měly začít prosazovat body programů jejich kandidátů. Nad některými z nich přitom visely od počátku

²¹⁴ „The Party of Nonvoters.“ *Pew Research*, October 29, 2010, dostupné na <http://pewresearch.org/pubs/1786/who-are-nonvoters-less-republican-educated-younger> (staženo dne 21. 3. 2012).

²¹⁵ Nick Wing. „Sharron Angle Addresses `Second Amendment Remedies`: Revolution Is `Possible`.“ *The Huffington Post*, September 8, 2010, dostupné na http://www.huffingtonpost.com/2010/09/08/sharron-angle-addresses-s_n_709518.html (staženo 24. 3. 2012).

²¹⁶ Bob Herbert. „America Is Better Than This.“ *The New York Times*, August 27, 2010, dostupné na <http://www.nytimes.com/2010/08/28/opinion/28herbert.html?ref=glennbeck> (staženo 24. 3. 2012).

²¹⁷ Lloyd Marcus. „Tea Party triumph in the midterm elections.“ *The Guardian*, November 3, 2010, dostupné na <http://www.guardian.co.uk/commentisfree/lloyd-marcus-tea-party-blog/2010/nov/03/tea-party-movement-us-midterm-elections-2010> (staženo dne 17. 3. 2012).

otazníky z hlediska jejich praktické realizovatelnosti – je například otázkou, zda lze vůbec zabránit oddělení a izolaci elit od „obyčejných lidí“...

Závěr

Populistické hnutí, jakým je novodobá Tea Party, je možné označit za do značné míry tradiční fenomén americké vnitropolitické scény. S ohledem na historii populistického hnutí ve Spojených státech se zde nabízejí některé zjevná paralely. Hnutí Farmers` Alliance, které se zformovalo především jako protest vůči tradičnímu bipartijnímu Kongresu, vůči špatným životním a pracovním podmínkám a neregulovanému trhu, získalo rychle velkou popularitu napříč celým Spojenými státy a na počátku 90. let 19. století se přeměnilo v People`s Party, první populistickou stranu v amerických dějinách. Strana dvakrát postavila kandidáta do prezidentských voleb, pokaždé neúspěšně, což ji nakonec vyčerpalo, její vliv začal upadat a na začátku 20. století zanikla. Podobný osud potkal i hnutí United We Stand America vzniknuvší v polovině 90. let, které bylo soustředěno kolem osoby populárního, avšak neúspěšného prezidentského kandidáta Rosse Perota. Perot, který ve volbách obdržel téměř 19 %²¹⁸ hlasů, si svým programem získal široký okruh příznivců, ale i on a hnutí, které založil, se postupně ocitli na okraji pozornosti médií i veřejnosti. Je možné, že podobný osud čeká v budoucnosti i Tea Party.

Současná Tea Party se objevila na politické scéně poprvé koncem roku 2007 jako skupina soustředěná kolem nejviditelnější osobnosti libertarianismu (libertariánství) Rona Paula, označovaného též za ideového otce Tea Party, během jeho kandidatury v prezidentských volbách 2008. Média si však začala Tea Party více všimnout až v lednu 2009, když označila protest proti návrhu daně ze slazených nealkoholických nápojů od newyorského guvernéra Patersona ze slazených nealkoholických nápojů za demonstraci Tea Party.²¹⁹ Masové demonstrace začaly vypukávat teprve po podnětu Ricka Santelliho během živého vysílání v únoru 2009 na televizní stanici CNBC. Následovaly demonstrace namířené proti *bailoutu* a stimulačnímu balíčku na pomoc americké ekonomice, celostátní demonstrace během tzv. Tax Day atd. Velká četnost a vysoká intenzita protestů byla zapříčiněna nejen skutečným rozhořčením a znepokojením lidí, ale podílely se na nich z velké části také organizace jako Tea Party Express, FreedomWorks nebo Tea Party Patriots. Obavy a rozhořčení Američanů mají několik příčin. První je nesouhlas s vysokým zadlužením, deficitem a s nimi spojeným ústupem Spojených států z pozice ekonomické supervelmoci. Druhý zdroj

²¹⁸ „1992 Presidential General Elections Results“ *US Election Atlas*, dostupné na <http://uselectionatlas.org/RESULTS/national.php?year=1992> (staženo 14. 5. 2012).

²¹⁹ Cardello. „The Tea Party Prescription.“

nespokojenosti pramení z dlouhodobého úpadku politické kultury, který dle některých příznivců Tea Party probíhá po celé 20. století, vyjma období prezidentství Ronalda Reagana, kolem jehož osoby byla dodatečně vytvořena téměř mytologická aura. V souvislosti s tímto úpadkem hnutí často argumentovalo, že politické elity ve Washingtonu ztratily kontakt s „obyčejnými“ Američany, přičemž ty samé elity, v drtivé většině případů z řad Republikánské strany, hnutí zapojilo do svého úsilí „získat Ameriku zpět“²²⁰.

Prostředkem pro rychlé získávání nových stoupců se stal internet, zejména nové a vysoce efektivní masové sociální sítě jako Facebook a Twitter. Předtím, než v rámci Tea Party vznikly vlastní platformy pro informování stoupců, byly zmíněné portály využívány pro upozorňování na probíhající akce a organizování protestů. Tento způsob komunikace mezi členy hnutí přetrval do dneška, nicméně mezitím významné organizace, hlavně Tea Party Patriots, vytvořily své vlastní sociální sítě, které se nápadně Facebooku podobají. Počet jejich členů se udává v řádu stovek tisíc až milionů lidí²²¹. Přes to, že členové hnutí deklarují, že nemají žádnou centralizovanou strukturu a vedení, lze vystopovat několik základních aktérů, kteří více či méně udávají kurz, jakým se Tea Party ubírá. Jedním z nich je organizace FreedomWorks, s níž je spojen bývalý prominentní republikán Dick Armey a především ultrakonzervativní libertariánští bratři Kochové, jimž patří ropný konglomerát Koch Industries²²². Právě FreedomWorks je kvůli tomu zdrojem kontroverzí spojených s hnutím, protože média oprávněně kritizují zjevné prosazování zájmů těžařského průmyslu skrze tuto organizaci (např. zarytý odpor vůči zákonům prosazujícím ochranu životního prostředí), Kochům se navíc připisuje také podíl na vzniku konzervativních think thanků jako Cato Institute nebo na financování kandidátů Tea Party. Uskupení Tea Party Patriots, které bylo založeno FreedomWorks, pak vypadá pouze jako další pokus o zneprůhlednění situace a vrhá oprávněný stín na věrohodnost argumentů o *grassroots* charakteru hnutí. Mohlo by se totiž spíše jednat o pouhé pokračování úsilí, které Kochové vyvíjejí již od počátku 80. let, když začali vytvářet mechanismy, které jim měli zajistit vliv nad americkou vnitropolitickou scénou (jako například podpora Libertariánské strany). Na druhou stranu nelze jednoznačně potvrdit, že novodobá Tea Party vznikla pouze jako konstrukt

²²⁰ Heslo, které v originále zní „*Take back America*“ používají různé organizace spojené s Tea Party v zásadě ve smyslu návratu k fiskálnímu konzervatismu, limitované vládě a především k striktnímu dodržování ústavy.

²²¹ „About Tea Party Patriots.“

²²² Spadá pod něj řada energetických, finančních nebo chemických společností.

průmyslových elit a nikoli jako spontánní reakce lidu na zhoršenou ekonomickou situaci v zemi, jež vypukla prasknutím realitní bubliny v roce 2007. Pravda se patrně nachází někde mezi těmito dvěma tvrzeními.

Nedá se říci, že by hnutí jako takové nabízelo ucelený recept, jak jednotlivé problémy sužující zemi vyřešit. Většinou nabízí negativní agendu, která pouze konstatuje, co vše je potřeba odstranit či zlepšit, ale v zásadě neposkytuje jasná a promyšlenější řešení. Všeléke, má pro Ameriku údajně být návrat k striktnímu dodržování ústavy sepsané Otcí zakladateli. Realizace tohoto požadavku je však v praxi nemožná. Tea Party tak namísto hledání řešení, která by odpovídala moderní době a současné situaci ve Spojených státech, neustále nekonstruktivně upírá zrak do minulosti, kterou si navíc často idealizuje a uzpůsobuje si její výklad svým potřebám.

Dosavadním vrcholem působení Tea Party byly volby do Kongresu 2010, v nichž se ukázalo, že hnutí reprezentuje sílu, kterou není možno podceňovat. Ve volbách do Senátu vyhráli kandidáti Tea Party Pat Toomey (Pensylvánie), Mike Lee (Utah), Rand Paul (Kentucky), Ron Johnson (Wisconsin) nebo Marco Rubio (Florida). Na druhou stranu v na první pohled jednoznačných případech, kdy kandidáti Tea Party měli takřka zaručené vítězství, hnutí nakonec neuspělo a prokázaly se tak naplno jeho slabiny. Jednalo se například o souboj Sharron Angle s demokratem Harry Reidem v Nevadě a o střet mezi Christine O'Donnell s demokratem Chrisem Coensem v Delaware. Obě kandidátky, které měly být jasnými favoritkami, doplatily na svá extrémní stanoviska a hlavně v případě O'Donnell také na různé kontroverze spojené s jejím osobním životem. Tea Party tak uškodila její vlastní radikálnost a nedostatek věrohodných a bezúhonných kandidátů, nicméně i přesto u mnohých Američanů vyvolala velká očekávání do budoucna především v otázce prezidentských voleb 2012. Nicméně během republikánských primárek se ukázalo, že vliv, který se Tea Party připisoval po volbách 2010, začal upadat. Dosavadní vývoj hnutí se tak zdá být analogií svých předchůdců. Je možné, že jeho *raison d'être* dají v potaz Demokratická a Republikánská strana například převzetím jeho agendy, jako tomu bylo již v případě populistů 19. století. Zvratem se ale může stát opětovné zhoršení ekonomické situace země, které zpravidla vytváří příznivé podmínky pro růst vlivu populistických uskupení a které původně stály za vznikem současné Tea Party.

Summary

The modern Tea Party movement first appeared in the late 2007 during the presidential campaign of congressman Ron Paul as a reaction of growing masses of Americans against worsening economic situation in the United States. In January 2009, when Barack Obama took office, more and more Americans identified themselves with the Tea Party movement. Soon, first mass protests that opposed Obama's economic policies, health reform etc., appeared. The goal of the movement was to "take America back", meaning to return primarily to fiscal responsibility and limited government and to put the United States back on path drew up in the Constitution by the Founding Fathers. The Tea Party movement had been appealing to many conservative Americans who were displeased with traditional political parties. This situation was reflected in 2010 midterm elections that brought to the Congress many Tea Party backed candidates and showed a significant political potential of the movement.

However, there were many controversies related to the Tea Party movement, which were decreasing its credibility. Despite claims that the movement was entirely grassroots, many suggested it was, at least partially, astroturf, especially in the case of Tea Party organizations such as FreedomWorks, Americans for Prosperity or Tea Party Patriots, which were connected to powerful petrochemical lobby belonging to Koch brothers. Negative image of the movement in the eyes of American public was to some extent also caused by its most influential and most visible figures such as Christine O'Donnell, Sharron Angle, Ron Paul, Rand Paul etc., who with their sometimes radical rhetoric helped liberal media to mark Tea Party as an extremist movement, and caused defeats in 2010 midterm elections.

The Tea Party movement seems to follow the fate of its predecessors (e. g. Farmers' Alliance that transformed to People's Party or United We Stand America that transformed to Reform Party), which also attracted masses of people, however, they were unable to effectively compete with established Democratic and Republican parties.

Použitá literatura

Primární prameny – domovské portály organizací, projevy, zákony, data vládních organizací, historické dokumenty, monografie

„About Americans for Prosperity,“ *Americans for Prosperity*, dostupné na <http://www.americansforprosperity.org/about> (staženo 28. 3. 2012).

„About FreedomWorks.“ *FreedomWorks*, dostupné na <http://www.freedomworks.org/about/about-freedomworks> (staženo dne 27. 3. 2012).

„About Tea Party Patriots.“ *Tea Party Patriots*, dostupné na <http://www.teapartypatriots.org/about/> (staženo 31. 3. 2012).

„Adams, Samuel. *Rights of Colonists*. Dostupné na http://www.constitution.org/bcp/right_col.htm (staženo 2. 5. 2012).

Brent Moorehouse (ed.). *Tea Party. The Awakening. Written by the Grassroots Leaders*. New Patriot Publishing, 2010.

Bus Tours.“ *Tea Party Express*, last modified May 11, 2012, dostupné na <http://www.teapartyexpress.org/bus-tours> (staženo 15. 5. 2012).

„Energy & Environment,“ *Americans for Prosperity*, dostupné na <http://www.americansforprosperity.org/energy-environment> (staženo 28. 3. 2012).

„H.R. 2454 (111th): American Clean Energy and Security Act of 2009.“ Dostupné na <http://www.govtrack.us/congress/bills/111/hr2454> (staženo 15. 5. 2012). „Health Care Reform.“ *FreedomWorks*, dostupné na <http://www.freedomworks.org/issues/healthcare> (staženo 27. 3. 2012).

„History.“ *Tea Party Express*, dostupné na <http://www.teapartyexpress.org/history> (staženo 12. 4. 2012).

Interview autora s anonymními respondenty. Provedena během dubna 2012 formou elektronické distribuce dotazníků a jejich následným vyhodnocením. Viz příloha.

„Issues.“ *SharronAngle.com*, dostupné na <http://sharronangle.com/issues> (staženo dne 24. 3. 2012).

Jordan, Rob. „Photos: FreedomWorks Immigration Policy Watch,“ *FreedomWorks*, September 26, 2006, dostupné na <http://www.freedomworks.org/publications/photos-freedomworks-immigration-policy-watch> (staženo 28. 3. 2012).

„Marco Rubio’s CPAC Speech: The Transcript.“ *The Washington Post*, February 18, 2010, dostupné na <http://voices.washingtonpost.com/44/2010/02/marco-rubios-cpac-speech-the-t.html> (staženo 20. 3. 2012).

„Mission Statement.“ *Tea Party Express*, dostupné na <http://www.teapartyexpress.org/mission> (staženo 14. 5. 2012).

„On Patriotism. Ron Paul May 24, 2008.“ *ProCon.org*, dostupné na <http://2008election.procon.org/sourcefiles/Paul20070524.pdf> (staženo 12. 3. 2012).

„PATRIOT Act.“ Dostupné na <http://thomas.loc.gov/cgi-bin/query/z?c107:H.R.3162.ENR> (staženo dne 29. 4. 2012).

Perot, Ross. *United We Stand. How We Can Take Back Our Country. Introduction*. New York: Hyperion, 1992. Dostupné na http://web.archive.org/web/20001016112130/http://www.uwsa.com/books/uws_0_Introduction.html (staženo 7. 4. 2012).

„Rand Paul’s Tea Party Speech – Bowling Green, KY.“ *RonPaul.com*, dostupné na <http://www.ronpaul.com/2009-04-17/rand-pauls-tea-party-speech-bowling-green-ky/> (staženo 2. 4. 2012).

„Republican Contract With America.“ *United States House of Representatives*, dostupné na <http://www.house.gov/house/Contract/CONTRACT.html> (staženo 30. 4. 2012).

Ron Paul. *The Revolution: A Manifesto*. New York: Hachette Book Group USA, 2008.

„Ron Paul Speech at Fundraiser in Austin May 19th.“ *ProCon.org*, dostupné na <http://2008election.procon.org/sourcefiles/Paul20070519.pdf> (staženo 12. 3. 2012).

„Sharron Angle, Biography.“ *SharronAngle.com*, dostupné na <http://sharronangle.com/sharron-angle-biography> (staženo dne 24. 3. 2012).

„State Parties.“ *Constitution Party*. Dostupné na http://www.constitutionparty.com/view_states.php (staženo 9. 5. 2012).

„Sugar Act“. Dostupné na http://avalon.law.yale.edu/18th_century/sugar_act_1764.asp (staženo dne 1. 5. 2012).

„Summary of Receipts, Outlays, and Surpluses or Deficits (-):1789–2017.“ *U.S. Government Printing Office*, dostupné na <http://www.gpo.gov/fdsys/pkg/BUDGET-2013-TAB/xls/BUDGET-2013-TAB-1-1.xls> (staženo 8. 4. 2012).

„Table 7.1 – Federal Debt at the End of Year: 1940–2017.“ *White House*, dostupné na <http://www.whitehouse.gov/sites/default/files/omb/budget/fy2013/assets/hist07z1.xls> (staženo 31. 3. 2012).

Thom Holmes. „Why America needs a Third Party.“ *Constitution Party*, January 15, 2011, dostupné na <http://www.constitutionparty.org/news.php?aid=376> (staženo 26. 4. 2012).

„Thomas Jefferson First Inaugural Address. In the Washington D. C. Wednesday, March 4, 1801.“ Dostupné na <http://www.bartleby.com/124/pres16.html> (staženo 8. 4. 2012).

Monografie

Allison, Robert J. *The American Revolution. A Concise History*. New York: Oxford University Press, 2011.

Dunning, Nelson A.. *The Farmers` Alliance history and Agricultural Digest*. Washington D. C.: The Alliance Publishing Company, 1891. Dostupné na http://www.ebooksread.com/dl2.shtml?id=174885&ext=txt&f=farmersallianceh00dunnrich&a_id=43627 (staženo 9. 4. 2012). Ferguson, Niall. *Britské impérium. Cesta k modernímu světu*. Praha: Prostor, 2007.

Foner, Eric. *Give Me Liberty! An American History (Second Edition) (Volume 1)*. New York: W. W. Norton & Company, 2008.

Formisano, Ronald P. *For the People. American Populist Movements from the Revolution to the 1850s*. Chapel Hill: The University of North Carolina Press, 2008.

Goodwyn, Lawrence. *The Populist Moment: A Short History of the Agrarian Revolt in America*. Oxford University Press, 1978. Dostupné na <http://books.google.cz/books?id=bht1Gh9FTbMC&printsec=frontcover&hl=cs#v=onepage&q&f=false> (staženo 8. 4. 2012).

Kagan, Robert. *Nebezpečný národ. Zahraniční politika USA 1700-1900. Svazek I*. Praha: NLN, 2008.

Kazin, Michael. *The Populist Persuasion. An American History* (Cornell University Press, 1998), 11–12. Dostupné na http://www.google.cz/books?hl=cs&lr=&id=GJSbW1IT4WgC&oi=fnd&pg=PR9&dq=american+populism+articles&ots=Nxg9parIt4&sig=u8zBkieRzsvEVr-DOcZqvoV5hoo&redir_esc=y#v=onepage&q&f=false (staženo dne 7. 4. 2012).

Lepore, Jill. *The Whites of Their Eyes. The Tea Party's Revolution and the Battle over American History*. New Jersey, Princeton University Press, 2010.

Postel, Charles. *The Populist Vision*. New York: Oxford University Press, 2007.

Raková, Svatava. *Podivná revoluce. Dlouhá cesta Američanů k nezávislosti (1763–1783)*. Praha: Triton, 2005.

Raková, Svatava, a Josef Opatrný. *USA*. Praha: Libri, 2003.

Tindall, George Brown, a David E. Shi. *Dějiny Spojených států amerických*. Praha: NLN, 1996.

Novinové články a články zpravodajských portálů

Bacon, Perry Jr. „Can Rand Paul defeat Jack Conway?“ *The Washington Post*, May 19, 2010, dostupné na <http://voices.washingtonpost.com/44/2010/05/can-rand-paul-defeat-jack-conw.html> (staženo 5. 4. 2012).

Barr, Andy. „Glenn Beck links up with FreedomWorks.“ *The Politico*, May 19, 2010, dostupné na <http://www.politico.com/news/stories/0510/37491.html> (staženo 29. 3. 2012).

Barstow, David. „Tea Party Lights Fuse for Rebellion on Right.“ *The New York Times*, February 15, 2010, http://www.nytimes.com/2010/02/16/us/politics/16teaparty.html?_r=1&ref=teapartymovement (staženo 1. 4. 2012).

Beck, Glenn. „Remember The Alamo – It’s Time to Fight for Our Country.“ *Fox News*, April 16, 2009, dostupné na <http://www.foxnews.com/opinion/2009/04/16/remember-alamo-time-fight-country/> (staženo 29. 3. 2012).

Brady, Jeff. „Tea Party Express` Takes Protests Cross-Country.“ *NPR*, August 30, 2009, dostupné na <http://www.npr.org/templates/story/story.php?storyId=112377549> (staženo 12. 4. 2012).

Brooks, David. „The Tea Party Teens.“ *The New York Times*, January 4, 2010, dostupné na <http://www.nytimes.com/2010/01/05/opinion/05brooks.html?ref=marcorubio> (staženo 20. 3. 2012).

Cardello, Hank. „The Tea Party Prescription for Obesity: Drop Dead.“ *CBS News*, September 3, 2010, dostupné na http://www.cbsnews.com/8301-505123_162-44041491/the-tea-party-prescription-for-obesity-drop-dead/?tag=bnetdomain (staženo 6. 4. 2012).

CNBC.com. „Rick Santelli’s Shout Heard `Round the World.“ *CNBC*, February 22, 2009, dostupné na http://www.cnbc.com/id/29283701/Rick_Santelli_s_Shout_Heard_Round_the_World (staženo 29. 3. 2012).

Collins, Gail. „The Day After the Day After.“ *The New York Times*, September 3, 2010, dostupné na <http://www.nytimes.com/2010/11/04/opinion/04collins.html?ref=sharronangle> (staženo dne 24. 3. 2012).

Election 2010.“ *The New York Times*, dostupné na <http://elections.nytimes.com/2010/results/florida> (staženo 21. 3. 2012).

Friess, Steve. „Harry Reid Wins in Nevada, Denying Tea Party Midterms` Biggest Prize.“ *Politics Daily*, November 3, 2010, dostupné na <http://www.politicsdaily.com/2010/11/03/harry-reid-wins-in-nevada-denying-tea-party-the-midterms-bigge/> (staženo 24. 3. 2012).

Goldman, Russell. „Tea Party Protesters March on Washington.“ *ABC News*, September 12, 2009, dostupné na <http://abcnews.go.com/Politics/tea-party-protesters-march-washington/story?id=8557120> (staženo 10. 4. 2012).

„Gov. Rick Perry: Texas Could Secede, Leave Union.“ *The Huffington Post*, April 25, 2011, dostupné na http://www.huffingtonpost.com/2009/04/15/gov-rick-perry-texas-coul_n_187490.html (staženo 29. 3. 2012).

Hamby, Peter. „Axelrod Suggests `Tea Party` Movement is `Unhealthy`.“ *CNN*, April 19, 2009, dostupné na <http://politicalticker.blogs.cnn.com/2009/04/19/axelrod-suggests-tea-party-movement-is-unhealthy/> (staženo 29. 3. 2012).

„Harry Reid: Tea Party `Will Dissappear` (Video).“ *The Huffington Post*, May 25, 2011, dostupné na http://www.huffingtonpost.com/2011/01/07/harry-reid-tea-party-will_n_806129.html (staženo 29. 4. 2012).

Herbert, Bob. „America Is Better Than This.“ *The New York Times*, August 27, 2010, dostupné na <http://www.nytimes.com/2010/08/28/opinion/28herbert.html?ref=glennbeck> (staženo 24. 3. 2012).

How the Tea Party Fared. “ *The New York Times*, November 4, 2011, dostupné na <http://www.nytimes.com/interactive/2010/11/04/us/politics/tea-party-results.html> (staženo 28. 4. 2012).

„Is Rubio stoppable?“ *The Economist*, September 23, 2010, <http://www.economist.com/node/17103711> (staženo 21. 3. 2012).

Krugman, Paul. „Tea Parties Forever.“ *The New York Times*, April 12, 2009, dostupné na http://www.nytimes.com/2009/04/13/opinion/13krugman.html?_r=1 (staženo 16. 3. 2012).

Lewis, Matt. „Can Sue Lowden Knock Out Fightin' Harry Reid in Nevada?“ *Politics Daily*, dostupné na <http://www.politicsdaily.com/2009/11/18/can-sue-lowden-knock-out-fightin-harry-reid-in-nevada/> (staženo 22. 3. 2012).

Lipton, Eric. „Billionaire Brothers Money Plays Role in Wisconsin Dispute.“ *The New York Times*, February 21, 2011, dostupné na http://www.nytimes.com/2011/02/22/us/22koch.html?_r=1&adxnml=1&adxnmlx=1299005862-E2ftEM6rEdMM4yXvSWu9IA (staženo 28. 3. 2012).

Marcus, Lloyd. „Tea Party triumph in the midterm elections.“ *The Guardian*, November 3, 2010, dostupné na <http://www.guardian.co.uk/commentisfree/lloyd-marcus-tea-party-blog/2010/nov/03/tea-party-movement-us-midterm-elections-2010> (staženo dne 17. 3. 2012).

Martin, Jonathan. „Rand Paul, Jack Conway Duel for Kentucky's Soul.“ *The Politico*, dostupné na <http://www.politico.com/news/stories/1010/43452.html> (staženo 5. 4. 2012).

Mashak, Don. „TEA Party Movement marches on with 4th of July 2009 protest rallies.“ *The Examiner*, July 8, 2009, dostupné na <http://www.examiner.com/independent-in-minneapolis/tea-party-movement-marches-on-with-4th-of-july-2009-protest-rallies> (staženo 31. 4. 2012).

Montopoli, Montopoli. „Sue Lowden Stands by Chicken Health Care Barter Plan.“ *CBS News*, dostupné na http://www.cbsnews.com/8301-503544_162-20003163-503544.html (staženo 22. 3. 2012).

Montopoli, Brian. „Tea Party Supporters: Who They Are and What They Believe.“ *CBS*, April 14, 2010, dostupné na http://www.cbsnews.com/8301-503544_162-20002529-503544.html (staženo 13. 5. 2012).

Moser, Bob. „Beyond `Throw the Bums Out`.“ *The New York Times*, September 15, 2010, dostupné na <http://www.nytimes.com/roomfordebate/2010/09/15/can-the-tea-party-win-in-november/going-beyond-throw-the-bums-out> (staženo dne 18. 3. 2012).

Mosk, Matthew Mosk. „Ron Paul, Phasing Out?“ *The Washington Post*, March 7, 2008, dostupné na <http://blog.washingtonpost.com/44/2008/03/ron-paul-phasing-out.html> (staženo dne 15. 3. 2012).

M. S. „Marco Rubio’s numbers.“ *The Economist*, August 24, 2010, dostupné na http://www.economist.com/blogs/democracyinamerica/2010/08/marco_rubio (staženo 20. 3. 2012).

Nagourney, Adam. „Harry Reid Keeps His Seat as Democrats Hold Senate.“ *The New York Times*, November 3, 2010, dostupné na <http://www.nytimes.com/2010/11/03/us/politics/03nevada.html?ref=sharronangle> (staženo 24. 3. 2012).

Nichols, John. „The Real Ron Paul Revolution.“ *CBS News*, December 18, 2007, dostupné na <http://www.cbsnews.com/stories/2007/12/18/opinion/main3628574.shtml> (staženo dne 15. 3. 2012).

„Obama: Stimulus Lets Americans Claim Destiny.“ *MSNBC*, February 17, 2009, dostupné na http://www.msnbc.msn.com/id/29231790/ns/politics-white_house/t/obama-stimulus-lets-americans-claim-destiny/#.T3QognhWKCQ (staženo 29. 3. 2012).

Overby, Peter. „DeMint Increases Clout By Banking On Conservatives.“ *NPR*, November 12, 2010, dostupné na <http://www.npr.org/2010/11/12/131271082/demint-increases-clout-by-banking-on-conservatives> (staženo 18. 3. 2012).

Pilkington, Ed. „Dick Armeý: `The Idea is Bigger Than the Man, Bigger Than the Party`.“ *The Guardian*, October 6, 2010, dostupné na <http://www.guardian.co.uk/world/2010/oct/06/dick-armey-tea-party> (staženo 28. 4. 2012).

„Primary Day 2010: The Tea Party’s Snarl.“ *The New York Times*, September 15, 2010, dostupné na

http://www.nytimes.com/2010/09/16/opinion/16thu1.html?_r=1&ref=christineodonnell (staženo dne 19. 3. 2012).

Rich, Frank. „The Very Useful Idiocy of Christine O’Donnell.“ *The New York Times*, October 2, 2010, dostupné na http://www.nytimes.com/2010/10/03/opinion/03rich.html?_r=1&ref=frankrich (staženo 28. 4. 2012).

Robbins, Liz. „Tax Day Is Met With Tea Parties.“ *The New York Times*, April 15, 2009, dostupné na http://www.nytimes.com/2009/04/16/us/politics/16taxday.html?_r=1&scp=5&sq=freedomworks&st=nyt (staženo 29. 3. 2012).

Salima, Candance E. „Time for a tea party.“ *The Washington Times*, July 3, 2009, dostupné na <http://www.washingtontimes.com/news/2009/jul/03/time-for-a-tea-party/> (staženo 31. 3. 2012).

Schreiner, Bruce. „Rand Paul Takes More Moderate Tone On Medicare After Winning Kentucky Primary.“ *The Huffington Post*, May 19, 2010, dostupné na http://www.huffingtonpost.com/2010/05/19/rand-paul-takes-more-mode_n_582549.html (staženo 3. 4. 2012).

Seelye, Katharine Q. „For Tea Party Candidate, Time to Temper Message.“ *The New York Times*, October 3, 2010, dostupné na <http://www.nytimes.com/2010/10/04/us/politics/04paul.html?ref=randpaul> (staženo 5. 4. 2012).

Smith, James F. „Ron Paul’s Tea Party for Dollars.“ *Boston.com*, December 16, 2007, dostupné na http://www.boston.com/news/politics/politicalintelligence/2007/12/ron_pauls_tea_p.html (staženo dne 13. 3. 2012).

Sokolove, Michael. „Dick armey is Back on the Attack.“ *The New York Times*, November 4, 2009, dostupné na <http://www.nytimes.com/2009/11/08/magazine/08Armey-t.html?pagewanted=all> (staženo 27. 3. 2012).

Solomon, Deborah. „Tea Time.“ *The New York Times*, April 3, 2010, dostupné na http://www.nytimes.com/2010/04/04/magazine/04fob-q4-t.html?_r=1&ref=randpaul (staženo 3. 4. 2012).

Spellman, Jim. „Tea Party Movement Has Anger, No Dominant Leaders.“ *CNN*, September 12, 2009, dostupné na <http://edition.cnn.com/2009/POLITICS/09/12/tea.party.express/#cnnSTCText> (staženo 13. 4. 2012).

Steinhauer, Jennifer. „Nevada Challenger Lifted by Tea Party Ardor.“ *The New York Times*, June 5, 2010, http://www.nytimes.com/2010/06/10/us/politics/10nevada.html?_r=1&ref=sharronangle (staženo dne 23. 3. 2012).

Stelter, Brian. „Reporter Says Outburst Was Spontaneous.“ *The New York Times*, March 2, 2009, <http://www.nytimes.com/2009/03/03/business/media/03cnbc.html?scp=2&sq=rick+santelli&st=nyt>, staženo 29. 3. 2012).

Stone, Andrea. „`Tea Party` Movement Takes Protest to Washington.“ *USA Today*, September 8, 2009, dostupné na http://www.usatoday.com/news/washington/2009-09-08-march_N.htm (staženo 10. 4. 2012).

Tanenhause, Sam. „History vs. Tea Party.“ *The New York Times*, January 14, 2012, dostupné na <http://www.nytimes.com/2012/01/15/sunday-review/gop-history-vs-the-tea-party.html?pagewanted=all> (staženo 1. 5. 2012).

„Tea Party Movement Plans Next Wave Of Protest For July 4 (VIDEO).“ *The Huffington Post*, May 25, 2011, dostupné na http://www.huffingtonpost.com/2009/04/15/tea-party-movement-plans_n_187393.html (staženo 29. 3. 2012).

„Tea Party Washington D. C. Photos: Conservative Protesters Rally Against Big Government.“ *The Huffington Post*, November 12, 2009, dostupné na http://www.huffingtonpost.com/2009/09/12/taxpayer-march-on-washing_n_284477.html (staženo 10. 4. 2012).

„The 2004 Campaign: Campaign Briefing – The State; Speaking as a Father, not a Son.“ *The New York Times*, October 7, 2004, dostupné na <http://query.nytimes.com/gst/fullpage.html?res=9904E6D8173BF934A35753C1A9629C8B63&ref=jimdemint> (staženo 17. 3. 2012).

Urbina, Ian. „In Kentucky, a Senate Candidate with a Pedigree for Agitation.“ *The New York Times*, November 25, 2009, dostupné na http://www.nytimes.com/2009/11/26/us/politics/26kentucky.html?_r=1&ref=randpaul (staženo 2. 4. 2012).

Weigel, David. „McConnell, Pence, Cantor, Praise Tea Party Protests.“ *The Washington Independent*, September 18, 2009, dostupné na <http://washingtonindependent.com/60052/mcconnell-pence-cantor-praise-tea-party-protests> (staženo 10. 4. 2012).

Weisman, Jonathan. „Rand Paul: Cur Spending But Not Medicare Doctor Payments.“ *Washington Wire*, dostupné na <http://blogs.wsj.com/washwire/2010/05/14/rand-paul-cut-spending-but-not-medicare-doctor-payments/> (staženo 3. 4. 2012).

Wing, Nick. „Sharron Angle Addresses `Second Amendment Remedies`: Revolution Is `Possible`.“ *The Huffington Post*, September 8, 2010, dostupné na http://www.huffingtonpost.com/2010/09/08/sharron-angle-addresses-s_n_709518.html (staženo 24. 3. 2012).

Yiannopoulos, Milo. „More than 40 Nationwide `Chicago Tea Parties` Protest Against Obama`s Bailout Plan.“ *Telegraph*, February 27, 2009, dostupné na

http://blogs.telegraph.co.uk/technology/miloyiannopoulos/8747788/More_than_40_nati_onwide_Chicago_Tea_Parties_protest_against_Obamas_bailout_plan/ (staženo 6. 4. 2012).

Zeleny, Jeff. „In Three Turbulent Primaries, Measures of Voter Discontent.“ *The New York Times*, May 17, 2010, dostupné na <http://query.nytimes.com/gst/fullpage.html?res=9804E0DD1F3CF934A25756C0A9669D8B63&ref=randpaul> (staženo 3. 4. 2012).

Zeleny, Jeff. „Thousands Rally in Capital to Protest Big Government.“ *The New York Times*, September 12, 2009, dostupné na http://www.nytimes.com/2009/09/13/us/politics/13protestweb.html?_r=1 (staženo 10. 4. 2012).

Zernike, Kate. „Governor Crist Becomes a Right-Wing Target.“ *The New York Times*, November 15, 2009, dostupné na <http://www.nytimes.com/2009/11/16/us/politics/16crist.html?pagewanted=all> (staženo 17. 3. 2012).

Zernike, Kate. „Newcomers Ride to Power With an Unclear Mandate.“ *The New York Times*, November 3, 2010, dostupné na <http://query.nytimes.com/gst/fullpage.html?res=9405E5D9103EF930A35752C1A9669D8B63&pagewanted=all> (staženo 28. 4. 2012).

Zernike, Kate. „Paul Vows to Remain True to the Tea Party.“ *The New York Times*, May 18, 2010, dostupné na http://www.nytimes.com/2010/05/19/us/politics/19paul.html?_r=1&ref=randpaul (staženo 4. 4. 2012).

Další internetové zdroje

„1992 Presidential General Elections Results“ *US Election Atlas*, dostupné na <http://uselectionatlas.org/RESULTS/national.php?year=1992> (staženo 14. 5. 2012).

„Americans for Prosperity.“ *SourceWatch*, last modified February 27, 2012, dostupné na http://www.sourcewatch.org/index.php?title=Americans_for_Prosperty#cite_note-1 (staženo 28. 3. 2012).

„Angle Confident and Defiant.“ *Time*, November 2, 2010, dostupné na <http://thepage.time.com/2010/11/02/angle-confident-and-defiant/> (staženo 24. 3. 2012).

Dickinson, Tim. „The GOP`s Dirty War.“ *Rolling Stone*, March 3, 2010, dostupné na <http://www.rollingstone.com/politics/news/the-gops-dirty-war-20100303> (staženo 31. 3. 2012).

Fang, Lee. „FreedomWorks Orchestrates `Grassroots` Movements To Serve Dick Arney`s Corporate Clients.“ *ThinkProgress*, April 14, 2009, dostupné na <http://thinkprogress.org/politics/2009/04/14/37536/lobbying-clients-teaparties/?mobile=nc> (staženo dne 28. 3. 2012).

„Complete 2010 Delaware Primary Results.“ *DelawareOnline*, September 14, 2010, dostupné na http://www.delawareonline.com/article/20100914/NEWS02/100914046/Complete-2010-Delaware-primary-results?nclick_check=1 (staženo 14. 5. 2012).

FreedomWorks.“ *SourceWatch*, last modified August 4, 2011, dostupné na http://www.sourcewatch.org/index.php?title=FreedomWorks#cite_note-6 (staženo 28. 3. 2012).

„Free Constitutional Webinar series The Making of America, Part 2 of 4.“ *Maine Refounders*, last modified August 9, 2009, dostupné na <http://themaineteaparty.com/events/free-constitutional-webinar-1> (staženo 10. 4. 2012).

Jones, Jeffrey M. „Americans Renew Call for Third Party.“ *Gallup*, September 17, 2010, dostupné na <http://www.gallup.com/poll/143051/Americans-Renew-Call-Third-Party.aspx> (staženo 20. 3. 2012).

Jones, Jeffrey M. „Americans See Positive, Negative Effects of the Tea Party Movement.“ *Gallup*, November 4, 2010, dostupné na <http://www.gallup.com/poll/144242/Americans-Positive-Negative-Effects-Tea-Party-Movement.aspx> (staženo 20. 3. 2012).

Keyes, Scott. „Report: Number Of Tea Party Events Down More Than 50 Percent In 2011.“ *ThinkProgress*, July 22, 2011, dostupné na <http://thinkprogress.org/politics/2011/07/22/273766/tea-party-events-declining/> (staženo 29. 4. 2012).

Mayer, Jane. „Covert Operations.“ *New Yorker*, August 30, 2010, dostupné na http://www.newyorker.com/reporting/2010/08/30/100830fa_fact_mayer?currentPage=al1, staženo 29. 4. 2012).

McMorris-Santoro, Evan. „Tea Party Express` Mark Williams: NAACP`s Use Of `Colored` Makes It Racist.“ *Talking Points Memo*, July 15, 2010, <http://tpmdc.talkingpointsmemo.com/2010/07/tea-party-express-mark-williams-naacps-use-of-colored-makes-it-racist.php> (staženo 14. 5. 2012).

Newport, Frank, a Jeffrey M. Jones. „Conservatives Most Enthusiastic About Voting in 2010 Midterm.“ *Gallup*, May 18, 2010, dostupné na <http://www.gallup.com/poll/128069/Conservatives-Enthusiastic-Voting-2010-Midterm.aspx> (staženo 20. 3. 2012).

„Paul: Eastern Kentucky Drug Problem Not `A Real Pressing Issue`.“ *Kentucky.com*, August 13, 2010, dostupné na <http://www.kentucky.com/2010/08/13/1390380/paul-eastern-kentucky-drug-problem.html> (staženo 16. 5. 2012).

Powers, Ryan, „Pelosi: Tea Partiers Are Part of an `Astroturf` Campaign By `Some of the Wealthiest people in America`.“ *ThinkProgress*, April 15, 2009, dostupné na <http://thinkprogress.org/politics/2009/04/15/37578/pelosi-astroturf/> (staženo 11. 4. 2012).

„Rand Paul GOP Primary Victory Speech in Kentucky: `I Have a Message from the Tea Party – We`ve Come to Take Our Government Back` – Video 5/18/10.“ *Freedom`s Lighthouse*, May 18, 2010, video clip, <http://www.freedomslighthouse.com/2010/05/rand-paul-gop-primary-victory-speech-in.html> (staženo 5. 4. 2012).

„September 30, 2010 – Angry Voters Push Rubio To Top In Florida Senate Race, Quinnipiac University Poll Finds; Voters Say Republican Most Shares Their Values.“ Dostupné na http://www.ebook.downappz.com/?page=download&id=%7F%7Bkov%27&file=A_Copanion_to_American_Foreign_Relations.pdf#df (staženo 21. 3. 2012).

„Tea Party Express`s Amay Kremer on ABC`s The View.“ *YouTube*, last modified May 6, 2010, video clip, dostupné na <http://www.youtube.com/watch?v=ngzyXKakHug> (staženo 14. 5. 2012).

„Tea Party Florida. Truth Attack: The Next Level.“ *ProLiberty*, dostupné na <http://www.proliberty.com/observer/20090702.htm> (staženo 10. 4. 2012).

„The Party of Nonvoters.“ *Pew Research*, October 29, 2010, dostupné na <http://pewresearch.org/pubs/1786/who-are-nonvoters-less-republican-educated-younger> (staženo dne 21. 3. 2012).

„Tea Party Patriots.“ *SourceWatch*, last modified October 21, 2011, dostupné na http://www.sourcewatch.org/index.php?title=Tea_Party_Patriots (staženo 27. 4. 2012).

„The Situation Room. Obama Campaign Accuses McCain of Phony Outrage; Republican Congressman Ron Paul Makes Push for Third Party Candidates.“ *CNN*, September 10, 2008, dostupné na <http://transcripts.cnn.com/TRANSCRIPTS/080910/sitroom.01.html> (staženo 4. 5. 2012).

„The U.S. Congress Vote Database.“ *The Washington Post*, dostupné na <http://projects.washingtonpost.com/congress/110/house/members/> (staženo 15. 5. 2012).

Steinhauser, Brendan. „Tea Party Express Rolling Through the Country.“ *Free Republic*, May 8, 2009, dostupné na <http://www.freerepublic.com/focus/f-news/2247173/posts> (staženo 13. 4. 2012).

Volsky, Igor. „Corporate-Sponsored Patients United Now.“ *ThinkProgress*, May 27, 2009, dostupné na <http://thinkprogress.org/health/2009/05/27/170788/pun/> (staženo 29. 4. 2012).

Watson, Steve „Rand Paul Beats Conway To Become US Senator.“ *Prison Planet*, November 2, 2010, dostupné na <http://www.prisonplanet.com/paul-romping-home-to-randslide-victory-in-kentucky.html> (staženo 5. 4. 2012).

Wenner, Jann S. „Obama in Command. The Rolling Stone Interview.“ *Rolling Stone*, September 28, 2010, dostupné na <http://www.rollingstone.com/politics/news/obama-in-command-br-the-rolling-stone-interview-20100928> (staženo 1. 4. 2012).

Encyklopedická hesla a další obecné informační zdroje

„Bailout.“ *Investopedia*, dostupné na <http://www.investopedia.com/terms/b/bailout.asp#axzz1u6JE0ySB> (staženo 6. 5. 2012).

„Paleoconservative.“ *Conservapedia*, last modified January 4, 2012, dostupné na <http://www.conservapedia.com/Paleoconservative>, (staženo 4. 4. 2012).

Roger Scruton. *Slovník politického myšlení*. Brno: Atlantis, 1999.

Seznam příloh

Příloha č. 1: Podrobné výsledky interview autora s anonymními respondenty. Provedena během dubna 2012 formou elektronické distribuce dotazníků a jejich následným vyhodnocením (tabulky)

Přílohy

Příloha č. 1: Podrobné výsledky interview autora s anonymními respondenty. Provedena během dubna 2012 formou elektronické distribuce dotazníků a jejich následným vyhodnocením.

Question 1*		
When did you join the Tea Party movement (month, year)?		
ID	Text Answers (14)	View
12238668	1/12/ 09	View
12193070	February 2012	View
12180030	Not a member	View
12067068	Not a member	View
11761399	2009	View
11699016	2009	View
11672304	June 2010	View
11671258	2/2009	View
11671055	July 2009	View
11669843	Became aware of it in early 2008 then really started following it when Bush started TARP and bailout programs and kept following it as Obama continued it.	View
11668735	unsure of exact date	View
11668092	I Hate Them!	View
11667856	Nev, er	View
11666507	April 2009	View

Question 2*		
How would you define "traditional values"?		
ID	Text Answers (14)	View
12238668	Christian values	View
12193070	Love of God, Country and Family. Willing to sacrifice all to stand up for what I believe.	View
12180030	Morals ,merit, honor and respect.	View
12067068	Morals, Honor and respect.	View
11761399	Religious liberties and a free society to keep our faith in God, prayer and the Bible, which has for a large part, been the foundation of this great nation. Other traditional values include honor and respect for the family, diligent work ethics, absolute values of right and wrong, honesty in business practices, wholesomeness in leadership, respect toward authority, moderation rather than excess, marriage between one man and one woman as a prerequisite before having sex or bearing children, a family which consists of both a father and mother, taking responsibility to provide for ourselves, our family and community. Securing the Constitution against the growing threat of socialism as well as Islam and Shariah law. Defending human life from its earliest moments of conception to natural death. I would also include the economic security of future generations of Americans as a moral issue in this list as well.	View
11699016	Those values that have proven solid; God, family, country.	View
11672304	Traditional values are the ones our forefathers envisioned for our country.	View
11671258	Strong ethics Strong Family values Self responsibility Live and let live	View
11671055	judeo-christian based values with a strong emphasis on freedom and liberty	View
11669843	Traditional values is meaningless. Values change over time. I believe in principles, principles don't change. I believe in natural rights as "values". I believe in the founding principles of limited government, individual rights, free markets, life, liberty, property, and the pursuit of happiness. I don't care what religion, or sexual orientation, etc., someone is, as long as they "value" these principles.	View
11668735	small government, personal freedoms, marriage between a man and woman. Morality	View
11668092	People first, families, education, Fed. Government keeping it's word to seniors on So.Sec. & Medicare. If we are going to keep these promises, and continue to be the Peace keepers for the entire world, we need increases in Revenue from the top earners to do it! Can't have it both ways.	View
11667856	Greed, ignorance, stupidity, hate, theocracy, propaganda, contradiction, conartistism	View
11666507	• Fiscal Responsibility • Constitutionally Limited Government • Free Markets • Personal Responsibility • The Rule of Law • National Sovereignty • The Right To Life, Liberty And The Pursuit of Happiness	View

Question 3*

Which 2012 presidential candidate would you like to win the elections this fall?

ID	Text Answers (14)	View
12238668	Obama	View
12193070	Mitt Romney	View
12180030	George Washington ;)	View
12067068	None.	View
11761399	None that are currently running, but I intend to vote for Mitt Romney.	View
11699016	Gingrich	View
11672304	Mitt Romney	View
11671258	1. Herman Cain 2. Newt Gringrich 3. Anybody except Ron Paul and Obama.	View
11671055	Newt Gingrich	View
11669843	Paul Ryan or Marco Rubio.... But I will vote for Romney over Obama simply because he is the lesser of two evils.	View
11668735	Mitt Romney	View
11668092	Barack Obama	View
11667856	None. Bernie Sanders declines to run.	View
11666507	Anyone but Obama	View

Question 4*

Do you find the Tea Party movement entirely conservative nonpartisan force or rather part of the Republican party?

Republican	5	35.71%
Nonpartisan	9	64.29%

Question 5*

What were your primary motives to join the Tea Party movement?

ID	Text Answers (14)	View
12238668	Large Debt and getting money out of politics and good people in/	View
12193070	I want smaller Government. I want the Government to abide by the Constitution. I want the tax code done away with and a flat tax imposed.	View
12180030	Not a member	View
12067068	None.	View
11761399	I was disheartened at the direction out President was taking this country, beginning with the signing of the Patriot Act then to the bank bailouts that began with President George W. Bush and continued under the administration of President Barack Obama, to the ridiculous amounts of money the Obama administration continues to spend.	View
11699016	Our country is being destroyed from the inside out.	View
11672304	Our country is broken and I am concerned about our future.	View
11671258	Less government Less taxes	View
11671055	Preservation of individual freedom	View
11669843	Tired of big government policies from both parties. Want to force the Republican party to shift more towards individual liberties, stop their social conservatism, but force their fiscal policy to be more conservative and less progressive.	View
11668735	Smaller government, personal freedoms, 2nd ammendment believer. I believe the current administration's policies have made our country worse and not better.	View
11668092	Not a member.....But I think racism played a role.	View
11667856	To expose their ignorance as a troll and mock their stupidity and subservience to Koch Industries.	View
11666507	Concern about so-called Progressives destroying our economy and country	View

Question 6		
Is there any specific politician who, in your opinion, best represents what the Tea Party movement embodies and what it wants to achieve?		
ID	Text Answers (14)	View
12238668	Gary Johnson, Rand Paul	View
12193070	Sean Hannity.	View
12180030	No	View
12067068	No.	View
11761399	There are a few. Lt. Col. Allen West would be at the top of my list as well as Marco Rubio, Senator from Florida.	View
11699016	Ryan, Rubio, Palin.	View
11672304	Congressman Tom Graves, Georgia	View
11671258	Tom Graves congressman from Georgia. One of the very few real Tea Party politicians	View
11671055	Allen West	View
11669843	Paul Ryan	View
11668735	Hard to say as so many politicians are crooked. I will support anybody who challenges the current administration. For the first time in my life, I fear for my country. I have NEVER remembered so much division in politics in my life.	View
11668092	All of the GOP leaders are pandering to the Tea Party fools, they have let themselves become hostages to the right wing radicals, and the christain coalition!	View
11667856	Benito Mussolini	View
11666507	Jim DeMint	View